ספר יצירה

פירוש וביאור

הרב אברהם דוד פישרמן

הוצאה ראשונה: ניסן תשפ"ה.

להשיג את הספר:

הוצאת "בני הנביאים"

www.sod-books.co.il

פתח שער

מה אפשר להגיד על אין סוף? מי יכול לשבח את חוכמתו וגבורתו? אין מילים ואין תפיסה, אבל יש דרך שהוא בעצמו נתן לנו והיא דרך ייחודים ולימוד חכמת הקבלה. זו חכמת הבורא בעצמו שנתן לנו דרך להשיג את הבלתי מושג, וזה משעשע אותו מאוד. הוא ברא אותנו דרך עשר הספירות ונתן לכל אחד כ"ב אותיות בלב, שנוכל להרגיש את המציאות הבלתי מוגבלת שלו. כמה שמחה יש לו לאדם, שיכול לגעת בשורשו, במקור נשמתו האין סופי, לדבר אתו, להחליף אתו רגשות ולקבל ממנו גילויים של סודות הבריאה הנפלאים, שהוא בעצמו רצה לגלות וגנז לצדיקים. הבורא ברא את העולם בשביל בעלי השגות שהם בעלי כלים המתאימים לשפעו האינסופית. ועוד יותר יש תענוג לאלו שמגלים סודות מחשבתו מכך שהם משתתפים בשמחתו ושעשועיו והם מרגישים את השכינה הקדושה כשדה המאוחד, ובשבילה הם חיים, מעלים תפילותיהם וממשיכים שפע לכל העולמות.

אין ספק שכאשר האנושות תגיע לרמה כזו, ותלמד את חכמת הקבלה בבתי הספר ובאוניברסיטאות – ספר זה יילמד כמו שמדענים עוסקים במחקר המדעים. בדיוק כפי שמעמיקים וחוקרים כל אות. אנחנו כאן רק מניחים את הבסיס, כי האנושות עדיין לא גילתה את הסודות הללו.

רב אברהם דוד פישרמ

חלק ראשון

משנה א

"בשלשים ושתים נתיבות פליאות חכמה חקק י"ה יהו"ה צבאות אלה"י ישראל אלהי"ם חיים ומלך עולם, אל שדי רחום וחנון רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו, מרום וקדוש הוא, וברא את עולמו בשלשה ספרים בספר וספר וסיפור."

מה הן שלושים ושתיים נתיבות החכמה, המורכבות מעשרים ושתיים אותיות ועשר ספירות?

רבים מדברים על הבורא ועל האמונה בכוח עליון, אך למעשה אינם משיגים אותו. הבורא יצר צורות דרכן הוא רוצה להתגלות בתפיסתנו. לכן, ניתן להשיג ולתקשר אתו רק דרך הכלים המיועדים לכך. הבורא רוצה שנראה אותו כמשפיע ואוהב. הוא רוצה שנרגיש שהוא שמח כאשר אנו ממלאים את רצונו, את מצוותיו. הוא רוצה שנבין שזה מביא לו שמחה, ולהפך, שהוא עצוב כשלאנשים אין כלים רוחניים ליצירת קשר עמו. כי הוא רוצה לתת להם שפע, אך אין מי שיקבל את האור הזה. האדם צריך לשאוף לכך שהבורא יתגלה לו בצורות האלו, וזה נקרא לראות את פני הבורא או לדבר איתו פנים אל פנים. כפי שנאמר על משה: "ותמונת ה' יביט". אך באמת ברור שהבורא אינו משתנה ואין לו דמות, כל אלו הן צורות תפיסתנו. אך זו בדיוק ההשגה הרוחנית, כאשר הוא מתגלה בנו דרך צורות אלו, ומביע את יחסו אלינו.

לדעת שיש משהו בלתי מושג, להאמין בו, אך לא לתקשר איתו – זה אומר לא להחזיק בהשגה רוחנית.

לתקשר עם הבורא – זה לעשות מה שהוא רוצה וללכת אל מה שהוא ברא אותנו עבורו. זה הפירוש להביט בתמונות הבורא – לדעת את הדמויות שבהן הוא רוצה להתגלות לאנשים. צריך לרצות ולשאוף שהוא יתגלה לנו דווקא בצורות אלו, שבהן הוא רוצה שנתפוס אותו. הוא נתן לנו עשר בחינות, הנקראים "עשר ספירות", דרכן הוא רוצה להתגלות לנו. מעבר לתפיסה זו איננו צריכים לשאוף לצאת, כי אי אפשר להשיג מה שאיננו מתאים לתפיסתנו.

לכן במשנה השלישית נראה שכתוב: עשר ספירות, כמו עשר אצבעות על הידיים. מדוע אין לאדם יותר אצבעות, למשל שתים עשרה? שאלה זו טיפשית, כי אין עליה תשובה. עדיף לשאול, מה עלינו לעשות עם עשר האצבעות, ואיך להשתמש בהן נכון? בכך נבדלת חכמת הקבלה מהפילוסופיה. זו שאלה על מה שנמצא מעבר להשגתנו, לפני הבריאה. מה היה שם, איננו יודעים ולא נדע. ניתן לנו לדעת רק את מה שאנו משיגים, כפי שהוטבע בבריאה. הבורא רצה להתגלות לנו דרך ההיבטים אשר הוא רצה לגלות לנו. עבור זה הוא יצר בנו תפיסה מיוחדת. זה מה שצריך לעניין אותנו, איך אנו בנויים, ואיך להשתמש בבריאה כדי להביא לבורא שמחה.

לכן נאמר לנו, התייחסו לעשר הספירות כמו לעשר אצבעות על ידיכם. בדיוק כפי שאינכם זקוקים ליותר מעשר אצבעות כדי לתפקד באופן נורמלי, כך גם די לכם בידע מושלם על עשר הספירות.

יש בנו עשרה כלי תפיסה, עשר צורות שבהן הבורא רצה להתגלות, וזה מספיק לתפיסה מושלמת ולתקשורת עם הבורא האינסופי.

איך זה שהוא אינסופי, ואני מתקשר איתו רק דרך עשר הספירות? אולי יש עוד דרכים לתקשר איתו? החכמים אומרים, יש רק עשר ספירות, לא יותר ולא פחות. כמו כן, יש עשרים ושתיים אותיות באלף-בית העברי, שבהן, כידוע, הבורא ברא את העולמות. עשרים ושתיים האותיות הללו, בשילוב עם עשר הספירות, יוצרות את שלושים ושתיים נתיבות החכמה. אלה הדרכים שמגלות את אור הבורא במידה שבה הוא רצה להתגלות לנבראים. איננו צריכים לצאת מעבר לדרכים אלו, כי אם נעשה זאת, לא נשיג דבר.

הבורא לא רצה להתגלות בצורות אחרות, שם אין השגה, אין שמות קדושים. אם נצא מעבר לדרכים אלו ניתן יהיה לתפוס בטעות את התגלות הבורא בצורה שגויה, וזה יזיק לאדם.

שאלה: מה הן עשרים ושתיים אותיות האלף-בית?

תשובה: אלו כלים שיש לאדם, ודרכם הוא משיג את עשר הספירות. זה דומה לכך שבספר, דרך האותיות השחורות, אנו רואים את הביטוי של הלבן. כך גם החיסרון (רצון האדם) – מגלה את האור.

שאלה: האם יש קשר בין שלושים ושתיים נתיבות החכמה לבין שלושים ושתיים השיניים של האדם?

תשובה: כן. זה דומה לכך שאדם לא יכול לבלוע אוכל מבלי ללעוס אותו קודם. באותו אופן, אדם הרוצה להשיג חכמה, צריך לעבוד, לרכוש כלים מיוחדים שיהיו מתאימים לקבלתה. כי אי אפשר לקבל את אור הבורא כפי שהוא – עבור זה נדרשים לבושים" שהם נבנים על ידי השקעת מאמץ.

בעל הסולם כותב על זה במשל "על השמש והירח". הוא אומר שכמו שאורם מתאים לתפיסתנו, ואנו מרגישים את השפעתם על הארץ, כך גם שמות הבורא שהם מדרגות שנוצרו במיוחד על מנת שנוכל להשיג אותם, ובהם האור יתגלה בשלמות. זה אומר ללכת בשלושים ושתיים נתיבות חכמת הפלא. אך אלו הרוצים ללכת בדרכים אחרות, דומים למי שרוצים לקבל את אור הכוכבים הרחוקים, שגם הם מאירים, אך אורם אינו מתאים לתפיסתנו, ואנו לא מרגישים את השפעתם על הארץ

עלינו להבין ולהפנים עד כמה הבורא אוהב, שהוא נתן לנו דרך בה אנו יכולים באמת לתקשר אתו. באמת להתחיל להשיג אותו כפי שהוא רוצה להתגלות לנו. הידע הוא, שבלתי מושג ובלתי מוגבל רוצה לתקשר אתנו דווקא דרך עשר ספירות.

אלו עשרה שמות הקדושים של הבורא, ארבעה עולמות ועשר ספירות של אור ישר ואור חוזר. אלו מדרגות רוחניות שנוצרו להשגה ולהתקשרות אתו, ומאפשרים לנו להיכנס לקשר עם הבלתי מוגבל והנצחי, שרצה להתגלות לנו בכלים אלו של תפיסתנו. כלים אלו נוצרו במיוחד כדי לגלות את אורו

האינסופי. הנביאים, שהשיגו את הבורא דרך עשר הספירות הללו, מסרו לנו את דרכי ההשגה, ועל "בני הנביאים" ללכת בדרכם. צריך להתעורר בנו רצון, שהבורא יתגלה לנו דווקא דרך הספירות הללו, כפי שהוא רצה להתגלות לנו. השמות האלו מגלים את יחסו הישיר אלינו.

אם איננו תופסים אותו דרך הספירות הללו, עלינו לפנות אליו בתפילה ובקשה שיתגלה לנו ויראה לנו את נוכחותו והשפעתו. שיראה לנו את פניו. זה דומה להצגה, שבה אנשים באים ומשלמים על מנת שהשחקנים ירגשו אותם. הם יודעים שזה רק משחק, אך הם מוכנים לשלם עבורו. כך גם אנו יודעים שהבורא אינו משתנה, וזה רק משחק, אך עבורנו זה מאוד אמתי ומהווה אמת עבור תפיסתנו. אנו רוצים לתקשר אתו דרך עשר ספירות הללו, כי זהו הקשר האמתי אתו, אף שלמעשה הוא איננו משתנה. אך הוא רוצה שאנו נתפוס אותו כך, וזה מביא לנו שמחה ואושר.

אם כן, בואו נבחן מה הן שלושים ושתיים נתיבות החכמת הפלא.

מדובר ביצירת מדרגה רוחנית. נס – זה האור הבא מהתגלות הבורא, הנקרא אור האב. אור זה חותך את התפיסה הלא נכונה שנקראת "לשון האומות האחרים". פעם כולם דיברו בשפה אחת – לשון הקודש, עד שהבורא העניש אותנו בבלבול השפות בבניית מגדל בבל.

כך נוצר הגוף הרוחני של המדרגה, שמתמלא ברוח שמניעה את כל איבריו. עשרים ושתיים האותיות הן איברי המדרגה הרוחנית, בסה"כ יש 22 אותיות וחמש אותיות מנצפ"ך,

הנכתבות בסוף המילה והן דם המדרגה, שבו נמצאת הנפש. אותיות הלב – אלו הרצונות שלנו, והגוף של המדרגה יש לו כוח חיים – "דם".

דם – זה תחושה של הגבולות שלנו, ולכן הוא מתבטא דרך האותיות הסופיות. לצאת מהגבולות של עצמנו, משמע להקריב, ולכן על המזבח שפכו דם. זה סמל ליציאה מגבולות המדרגה שלנו. כל מילה בתורה או מילה שנאמרה על ידי אדם, אפילו שלא במודע, היא מדרגה רוחנית, וגבולה נקבע על ידי האות האחרונה. כל אות סופית מגדירה צורה שונה של גבול או תפקיד. והמשימה של המדרגה מתגלה בעולמות. הסימנים מעל האותיות – אלו סמלי הנשמה, הם נקראים תגין. הנשמה מרחפת מעל המילים, אך לא יורדת לחלוטין לחומר. כאשר אנו כותבים תגין על האותיות – הם מסמלים את נוכחות הנשמה באותיות. ישנם ג' סוגי תגין: אותיות עם ג' תגין מסמנים שיש בהם שבירת הכלים חזקה. וכלים אלו בגלל זה התרחקו מן האור. אותיות עם תג אחד עברו שבירה אבל לא כה חזקה כמו כלים עם ג' תגין, והם יותר קרובים לאור. ויש גם אותיות בלי תגין בכלל, זה הכלים שלא עברו שבירת הכלים.

אם כן, כל מילה יכולה להיחשב כגוף רוחני, והאותיות המרכיבות אותה הן איברי הגוף הזה. הסימנים מעל האותיות הם הנשמה השוכנת בגוף זה, והיא מתבטאת דרך האותיות הסופיות, המציינות את הגבולות או את המשימות המוטלות על נשמה זו או על המדרגה.

בעיקר הנשמה שוכנת בלב, אך הרוח המניעה נקראת "נקודות", הממוקמות מתחת, מעל, ובתוך האותיות. הניקוד הזה משנה את הגיית האותיות, וזה מסמל תנועה. נקודות אלו – הן אור חוזר, זו תכונת הנקבה שבמדרגה

תכונת הנקבה – זהו המאמץ של האדם, שמניע את כל המכלול של המרכבה הרוחנית. לפי הגיית הצליל של

הניקוד, האותיות מקבלות ביטויים שונים, ומשמעות גילויין משתנה. מה שמניע את הרצונות שלנו נקרא הכוונה של המדרגה. כאן יש איכויות שונות ביישום של כוחות הכוונה וריכוז המחשבה, ביכולת לדמיין ולהרגיש חסרונות, ברצון לעלות למעלה או למשוך למטה את כל השפע של הבורא.

טעמים – זה האינטונציה ומשך הגיית המילים, והם מסמלים את תכונת הזכר של הנשמה.

תכונת הזכר – זוהי תשובה מלמעלה על העבודה מלמטה. לכן הטעמים שונים באינטונציה ובאורך הצליל של המילים. אפשר לדבר בקצרה או לשיר, למתוח את הצלילים. לדבר בחריפות או בטון רך ונעים. זה מבטא את התגובה של העליון על כלי התפיסה שנוצר באדם. לפי הכלי , כך תהיה התשובה.

שלושים ושתיים הנתיבות – כלים דהשפעה, הבאים מבינה, דרכם יכול להתגלות לנבראים עצם אור החכמה. אם לאדם אין אותם, הוא לא יוכל להשיג את האור האלוהי, יש לו רק אותיות לעולם החומר, להנאותיו – זה מה שהוא מבין ומסוגל לקרוא בתפיסה הגשמית הסגורה בתוך עצמה. זה אומר שהאדם לא מדבר ב"לשון הקודש", כלומר, נמצא תחת שליטת תאווה כלשהי.

שלושים ושתיים הנתיבות – זהו האיחוד של כל הגוף והנשמה, ועשרה מאמרות הם עשרת הספירות של המדרגה, או כוח הרוח, שמניע. האותיות הן הגוף, והרוח שממלאת אותן נקראת עשר הספירות.

אם כן, יש לנו את אותיות המילוי ומילוי דמילוי, אותיות בסוף המילה שהם מנצפ"ך, תגין מעל האותיות, נקודות וטעמים - צלילי הגיית המילה, הקצב וביטוי מצב הרוח על ידי תנודות הקול.

אותיות המילים – אלו איברי המדרגה הרוחנית.

מנצפ"ך – גבולות, המאפשרים לבטא במדויק את המשימה, הייעוד.

תגין – התודעה השוכנת בגוף המדרגה ומושלת בו.

ניקוד – זה הכוונה של המדרגה, המכוונים את כל איברי הגוף. הכוונה מתגלית דרך ביטוי הגוף.

טעמים – מציינים את רמות התפיסה, איך שהאדם רואה את העולם, וכמה זמן נמשך הקשר שלו עם האובייקט של תפיסתו, תגובתו לעולם.

הנה משל על זה. אמן יצר גולם, היו לו ידיים ורגליים ארוכות, אך הגוף קצר והראש אליפטי. הגוף ישב על כיסא ללא תנועה. האמן כתב על דף נייר תכנית עבור גוף הגולם, את ייעודו. הוא רצה שישות זו תהיה בעלת מטרה לעזור ולהגן על עמו מאויביו. הוא כתב את כל פונקציות ההגנה הנדרשות עבור עמו והכניס את הפתק הזה למצח של ראש הגולם.

לאחר מכן האמן עצם את עיניו והפנה את תפילתו לעולמות העליונים. בקשתו עלתה דרך מדרגות רבות, עד שהגיעה למחשבת הבריאה בעולם האינסוף. הוא ביקש מהבורא להעניק כוח חיים לגוף הגולם שיצר, כדי שיוכל להתעורר לחיים ולהתחיל לתפקד באופן עצמאי. הרוח שנמשכה על

ידי האמן ירדה, והגולם קם על רגליו. הוא לא יכל לדבר, אך הוא ידע בדיוק את משימתו. איבריו לא נעו במהירות, אך הוא יכול היה לעזור בהעברת חפצים, לשאוב מים ולסייע לאנשים בחיי היומיום. כאשר האויבים תקפו, הוא התמודד בהצלחה עם כל יריב, ואף אחד לא יכול היה לנצחו. הוא יכול היה לבטא את עצמו רק לפי התוכנית שהאמן קבע, כי הרוח שנמשכה לחיים הייתה מכוונת בדיוק למשימה זו שהוטלה עליו מלמעלה. הגולם לא ידע להביע אהבה, ולא היה רך, כל פעולותיו היו טכניות ויבשות בלבד, וקשורות לייעודו. הוא הבין מה אומרים לו ומילא בקשות, אך הוא עצמו לא יכול לדבר ולא הביע דבר ממה שיכול היה להזדקק לו.

בדוגמה זו אנו רואים: חומר, ייעוד, תודעה, כוונה וביטוי של האובייקט. כך גם כל דבר אחר שאנו רוצים ליצור בתפיסתנו, או שכבר נוצר במציאות, יעבוד דרך חמשת העקרונות הללו

שלושים ושתיים נתיבות החכמה ניתן לראות בשבעת ימי הבריאה, שבהם האותיות נאמרו בדיוק עשר פעמים. ושם הבורא מוזכר שם שלושים ושתיים פעמים. המשמעות של זה, ציווי נמשך כאור הרוח, המניע את כל איברי הגוף של המדרגה.

האותיות – איברי המדרגה נעים לפי ציווי הרוח. רוח– זהו קו האמצעי של התפיסה, שבו הרצונות של המדרגה מכוונים לקשר עם הנותן האור. חכמת המחשבה העליונה הופכת להתפתחות מדורגת במנות קטנות, המתגלית במדרגת הרוח. זה מאפשר לתפוס את העולם ללא שבירת הכלים, ועם עשרים ושתיים האותיות ניתן לתפוס את האור כך שלא יגרום נזק.

מסיבה זו, כאשר יוצרים תפיסה כזו במדרגה, צריך להקים את שלטון הרוח על הגוף, ואז כל איבריו יבטאו את ציווי הרוח. כפי שנאמר: "הוא אמר והיה העולם". זהו הכוח שניתן לנו כשותפים בבריאה ובמחשבה האלוהית. כך אנו יכולים ליצור מדרגות רוחניות שעדיין לא נוצרו, ולהשתתף בתהליך החי של הבריאה בקשר אמתי עם הבורא.

אך לפני שיוצרים גופים, צריך לקבוע תכנית, ולאחר מכן לכוון את הכוונה והכוחות. לכן נאמר חָקַק, מדובר בכך שצריך לעצב במדויק את התוכנית המחשבתית והמשימה, שאותה יבצע הגוף. מתוך מחשבה זו שואבים כוחות וכיוון לביצוע מדויק של המטרה, וזוהי הרוח היורדת ומניעה את כל איברי הגוף בדיוק הנדרש להשגת המטרה. רק כך הרוח יכולה לבטא את שלטונה על הגוף, אחרת אנו חיים בעולם של גופים מתים מנותקים מהרוח.

כך נוצר העולם, שיש לו שישה כיוונים (זוהי מדרגת זעיר אנפין – פנים קטנות). הוא מהמחשבה העליונה הדומה לטיפת זרע גברית, הנושאת בתוכה את הכוח החיוני הראשוני. כך בטיפת הזרע כלולה כל מהות המחשבה הראשונית של האב הרוצה להוליד בריאה חדשה. המחשבה כוללת את כל תכנית הבריאה עד למימושה המלא במעשה. היא כוללת את כל שלבי הביניים של ההתפתחות – ההתחלה והתוצאה הסופית ברעיון אחד.

לאחר מכן דרך עמוד השדרה של העולמות, תעלה? המחברת את המחשבה עם העולם התחתון. המחשבה מתכווצת והופכת לטיפת זרע, שהופכת לכוח החיים של העובר שנוצר. כך הרוח יורדת ומניעה את הגופים, מחייה אותם. צורה לטיפת הזרע ניתנת על ידי האם ברחמה. היא זו שמממשת את רעיון הגבר. כך, לפני שמבטאים במעשה משהו, צריך לקבל את הרעיון העליון ולחקוק אותו בתודעתנו. טיפת הזרע הזו שהתקבלה בתפיסתנו היא הפוטנציאל של המחשבה האלוהית. אז מתחילה ההתבוננות, והאם יוצרת צורות שעתידות להיוולד במעשה. כוח

האם מצייר בנו את האפשרויות הרצויות של האירועים, לפי התסריט שבו כוח האב יתחיל להתבטא בכל איברי המדרגה. כך הרעיון הופך להנחיה מעשית ושורש האותיות, או איברי הילד העתידי, המדרגה שיצרנו. זה אומר "לחקוק" – פעולה המייצרת ומקימה גבולות מדויקים, ומסגרת לביטוי ומימוש התוכנית. כך כוח האם יוצר גבולות במחשבה המופשטת והכוללת של האב.

האב והאם העליונים הולידו את המדרגה הנקראת ה' צבאות. כי כוחות האב והאם נמצאים באיחוד מתמיד, והם מולידים מציאות חדשה, שבה יש מי שיכול למשול בכל כוחות ישותו. אך קודם צריך להרות אותו ולתת לו צורה ומטרה, משימה וייעוד. כל עוד העיבור הזה מתרחש, אין ביטוי במעשה, ורק נוצרת הכוונה הפנימית, המונחית על ידי ה' צבאות.

כאן מוצג העיבור הפנימי וההכנה של הכוונה לפני לידתו במעשה. לפני שנתחיל לפעול, עלינו ליצור את הכיוון הפנימי וכוח הרות. לכן התכונה הגברית צריכה להיוולד לפני שהאישה תופיע. ורק אז ניתן להוליד מהגבר את האישה, כפי שאנו רואים בסיפור התורה על בריאת האדם הראשון, אדם. הביטוי החיצוני, האישה לא יכולה להופיע ללא הכנה מוקדמת והכוונה פנימית.

זה הכלל: כל עוד לא התרחש ביטוי במעשה, ולא התפתח העובר הרוחני בתודעה, כל איבריו לא מתגלים במעשה, הם נסתרים.

שם, במצב הנסתר, כל האותיות מקבלות את הצורות הנדרשות לפני הופעתן במציאות, ואז הן מבטאות בדיוק את הציוויים של היוצר אותן. האותיות מקבלות יציבות ומבטאות את כוחותיהן לפי הציווי מלמעלה. אך במחשבה המופשטת העליונה אין להן ביטוי, כי הן נמצאות באחדות פשוטה. רק בירידה והתגלות במציאות העולם, שבה הופיעו גבולות תפיסה מדויקים – למעלה, למטה, ימין ושמאל, קדימה ואחורה – הן מבטאות

את עצמן במעשה.

כך האינסוף לבש את עצמו בחכמה, ורק אז יכלו החכמים, או כלי השכל שלנו, לתפוס אותו. אך אם רוצים להוריד את החכמה למדרגות התחתונות, צריך ללבוש אותה במשלים, סיפורים, המדמיינים את המציאות. כך החכמה התלבשה בהבנה לאחר מכן, כדי להרגיש את כל החכמה שלבשה ההבנה, שמתבוננת ומגלה פרטים. תוך השמת החכמה המושגת במצבים שונים – ההבנה לבשה רגשות ותכונות. כך האור האינסופי יורד לעולמות התחתונים. לאחר מכן כל הכוחות הללו יחד לובשים מעשה, שמבטא אותם.

כך הופיעו שלושה עולמות שבהם מתגלה הרעיון האלוהי, והאותיות של הרעיון הזה מבטאות את עצמן בהם בדרכים שונות. לפעמים כסוֹפֵר, לפעמים כסֵפֶר, ולפעמים כסִפּוּר.

סֵפֶר אנחנו קוראים למצב הפוטנציאלי של הרעיון במחשבה הראשונית. הדפים הלבנים של הספר – מקום שעדיין לא הושג, כי האותיות עדיין לא נכתבו על הדפים, המסתירות את האור. אפשר לומר שכאן גם הנייר וגם האותיות באותו צבע, והם שווים בביטויים. הכל נמצא במצב פוטנציאלי. כאן אי אפשר אפילו לספור את מספר האותיות, כי כולן נמצאות במצב שורשי. אך מכיוון שהן מתגלות למטה ויש להן ספירה, אנו טוענים שהן קיימות בפוטנציאל בתוך האור עצמו.

כך במחשבה של האב הילד נמצא בצורת אור, האב רואה אותו באור תפיסתו, כי אין חומריות, אך האם מקבלת טיפת מים, ולה אפשר לתת צורות. האם – היא סוֹפֵר, שנותן לאור צורות, וכך מופיעות האותיות בתמונות הפוטנציאליות שלהן עוד לפני החומריות. ואז נוצר הסיפור, שמתבטא במימוש המעשי של מה שהסופר רצה לבטא באור הלבן הבלתי מוגבל של הספר. סוֹפֵר – זה העולם שבו האותיות הופכות למילים,

ואלו בתורן הופכות לסיפור, שמבטא בדיוק את הרעיון, הרמז הנסתר של הסופר, שמשיג את האור הלבן.

בהתקשרות עם האור הסופר מרגיש שרצון האור היה להתבטא בסיפור זה, בעלילה או במצב מסוים. אך מטרת האור להחזיר את הדמויות הפועלות בסיפור לקשר עם הסופר, שהוא בתורו ביטוי של הבורא העליון והבלתי מושג. כי הוא רוצה לתקשר אתנו, ולכן שני עולמות שונים צריכים למצוא פשרה. והחיבור הזה בין האור לחושך נקרא סֵפֶר, שכולל בתוכו את הסוֹפֵר ואת הסִפּוּר. כל אחד מאתנו הוא ספר כזה, אם הוא כותב בתוכו את האותיות הנדרשות לקריאת המידע.

אם לא, אז התוכניות הכתובות בו מפעילות באופן אוטומטי את מנגנון הרעיון של הבריאה. לנו יש בחירה אחת, או לכתוב את הסיפור שלנו יחד עם הבורא לפי חוקיו, או שהתוכנית המובנית בנו כבר תפעיל אותנו, בין אם נרצה בכך או לא. אך זה יגרום לסבל, כי נחשוב שהתוכנית פועלת נגד רצוננו. כפייה מובילה לסבל. הבורא רוצה שניצור אתו קשר, זה נגד הטבע שלנו. אם לא נכתוב את הסיפור שלנו בכיוון הזה, אז התוכנית הכתובה בנו תפעיל בכוח מנגנונים שבכל מקרה יביאו אותנו לסוף הסיפור הכתוב. כל הבחירה שלנו – להיות שותפים בכתיבת הספר, שנקרא בשם האדם.

משנה ב'

עֶשֶׂר סְפִירוֹת בְּלִימָה, וְעֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיוֹת יְסוֹד, שָׁלוֹשׁ אִמּוֹת וְשֶׁבַע כְּפוּלוֹת וּשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה פְּשׁוּטוֹת.

עשר הספירות הן עשרת מאמרות שבהן נברא העולם. הן בדרגת רוח, המניע את הכול. זו הכוח המחיה ומפעיל מאחורי כל דבר מוחשי. כך, 22 האותיות ו-10 הספירות יוצרות 32 נתיבות החכמה. האותיות הן גוף המדרגה, והספירות הן הכוח הפנימי המניע אותן. אנו רואים שהמילים והאינטונציה מבטאות כוח בלתי נראה - זהו דימוי לגילוי הרוחני בעולם הפיזי. כאשר אנו מדברים, האותיות מהוות את הגוף, והנימה שבה נאמרים הדברים היא הרוח המחיה את הגוף הזה. לכן דיבורו של אדם ותפילתו הם התכונות הקרובים ביותר לעולמות העליונים, אף שאינם נתפסים על ידי חושינו הגשמיים. עתה מוסבר לנו פירוט מבנה הנתיבות הללו, שכן כל נתיב מורכב מגוף ומרוח המניעה אותו.

שלוש אמות ושבע כפולות - זוהי סינתזה של שני הקווים בקו האמצעי. שלוש האמות הן ראש המדרגה - האותיות אל"ף, מ"ם ושי"ן. גוף המדרגה בקו האמצעי - בי"ת, גימ"ל, דל"ת, כ"ף, פ"א, רי"ש, תי"ו. הן כפולות משום שהן כוללות שתי בחינות: חסד ודין. באופן כללי, גוף המדרגה נקרא "זעיר אנפין", והוא מוליד את שנים-עשר הפשוטות. כל אחת מהשנים-עשר מייצגת בחינה בנפרד, אך זעיר אנפין, בכוח הקו האמצעי, מאחד אותן ביחד. כך, כוחו של הבורא קבע שלוש בחינות - סופר, ספר וסיפור. שהם דין, חסד ורחמים. במצב העליון ביותר, הכול היה חסד ללא הגבלה, ואז ה "סופר" נתן להם

גבולות וצורה בכוח הדין. כך עברו דרך **32** נתיבות החכמה עד שנגלו בפועל. גילוי זה נקרא "עשרה מאמרות או "עשר ספירות של רוח". הרוח מרחפת מעל תודעת האדם, מחיה אותו ומזינה אותו. כך הרוח מתחברת עם הגוף, והרוח שולטת בגוף, חורטת בו רשמים שונים. הרוח נשלטת על ידי השכל, וזהו החסד שבעשרה מאמרות.

לפיכך, אב ואם מתאחדים ומחברים בין אהבה לדין, וכך נולד ה"ספר" - מערכת החוקים האלוהיים הקובעים את גילוי האור בעולמות. זוהי חוקיות רוחנית: הכוח העליון התפרש לשלושה אופני הנהגה - חסד, דין ורחמים. שלוש האימהות הן שלוש אותיות המביאות את התכונות הגבוהות של ההשגה, או את אופני גילוי הבורא. הן נקראות "אימהות" משום שהן מולידות ומשפיעות על הופעת שאר האותיות.

האות **א** רואים כסמל ההתחלה האלוהית בבריאה, כנשמה הממלאת את החומר. המילה אור בעברית מתחילה באות אלף. האלף מורכבת משני יודים המחוברים בקו אלכסוני הניצב לאות ו', ואם נחבר את ערכי האותיות הללו בגימטריה, נקבל **26** - כמניין שם הוי"ה. אם נהפוך את סדר האותיות באלף, נקבל את המילה "**פלא**" (פֶּלֶא), דבר המבטא את החוק הפלאי שקבע הבורא בעולמות. חוק זה יוצר קשר בין האלוהי והחומרי, בין הנתינה לקבלה, בין העליון לתחתון. לכן גם המילה "**אדם**" מתחילה באות אלף, שכן ללא האלף הוא נותר רק "**דם**" או "**דום**" - חסר תנועה.

האלף מסמלת את אור החכמה ואת ספירת חכמה שבראש המדרגה הרוחנית. היא מייצגת את החיבור בין העליונים

והתחתונים, המשתקף בקו האלכסוני הדומה לסולם. סולם זה מאפשר עלייה מדורגת ללא נפילה, והוא מבטא את החסד האלוהי המאפשר העברת האור בצורה מצומצמת ומותאמת למדרגות הנמוכות, כדי שגם הן יוכלו להתעלות בהדרגה. כך התחתונים מתעלים מלמטה למעלה, והעליון יורד מטה בהתאם להתפתחותם ומאפשר את תפיסתם.

האות **מ׳** בגימטריה היא 40, והיא מסמלת בשלות. היא גם מסמלת את אזור הבטן, המקום שבו מתפתח העובר. צורתה מזכירה בטן עם פתח תחתון, שכן היא מייצגת את תהליך הלידה הרוחנית. מסיבה זו עם ישראל היה במדבר 40 שנה, כשלב הכנה לכניסה לארץ הקדושה. האות מ"ם גם מייצגת את המדרגה העליונה של הראש הרוחני - ספירת בינה, שבה המחשבה המופשטת של "האבא" מתרחבת ומתפרטת, ולבסוף מתגשמת למציאות נתפסת.

האות **ש׳** מסמלת את העבודה בשלוש הקווים, כפי שמשתקף בצורת כתיבתה. גם היא שייכת לתכונות הראש, שמכינות את לידת המחשבה אל תוך מציאות מוחשית. לא במקרה המילה "שבת" - תכלית הבריאה, מתחילה בשין. ניתן לקרוא מילה "שבת" גם כבת של שין, כלומר התוצאה של העבודה שנעשתה בשלוש הקווים.

משנה ג'

עשר ספירות בלימה במספר עשר אצבעות, חמש כנגד חמש, וברית יחיד מכוון באמצע, במלת הלשון ובמלת המעור.

כבר אמרנו שעשר הספירות משולות לעשר אצבעות. האצבעות מבצעות את פעולתן ואין צורך באיברים נוספים לתפקוד הידיים. כך גם הספירות - הן בדיוק במידה הנדרשת לגילוי שלמות הבורא בכלי ההשגה שלנו. שתי הידיים - ימין ושמאל - מצביעות על כך שגילוי פני הבורא יכול להיות בחסד או בדין. צד שמאל - הדינים, צד ימין - האהבה. האחדות שביניהן היא האור האינסופי שמאיר באופן שווה לכל הכלים, ורק אנחנו רואים, כמו דרך קלידוסקופ, את מה שהכרתנו מכוונת אליו.

לפיכך, הברית בין דין לחסד היא הדעת, ההכרה שאין רע מוחלט. ברית הלשון - קשור לעולמות העליונים, שם עולה התפילה. ברית המילה - מסמלת את תיקון ההשגה, כך שהתודעה שלנו תתכוונן אל האמת האלוהית ולא תוליך אותנו לאשליה. הבנת עקרונות אלו מובילה להכרה שכל מה שנגלה בעולמות הוא חלק מהמשחק האלוהי - משחק שנועד לקרב אותנו אליו.

משנה ד'

עשר ספירות בלימה, עשר ולא תשע, עשר ולא אחד עשר, הבן בחכמה וחכם בבינה. בחון בהם וחקור מהם, והעמד דבר על בוריו, והושב יוצר על מכונו.

הכול מתחיל מהאין-סוף והבלתי מושג, שבו אין צורה כלל, אך ממנו נובעות כל הצורות. הספירות מתגלות באור וכלי. הכלי מכונה כתר, האור לא נקרא כתר משום שהוא מעבר להשגה. לכן יש ספירת דעת במקום כתר. הבן בחכמה - כשהבינה שבה לחכמה, נוצרת ההבנה. וחכם בבינה - כשהחכמה נשפכת לכלי הבינה, היא נעשית מושגת ללב האדם.

בחון בהם וחקור בהם - בחינה משמעה עבודה ללא השגה ברורה, אך בחקירה יש כבר תפיסה ממשית. **העמד דבר על בוריו** - תחילה, כל עניין צריך להיות מונח מחוץ לכלי ההשגה שלנו, ורק לאחר מכן ניתן להכניסו לתודעה. **והושב יוצר על מכונו** - כשהאור מתקבל בכלי ההשגה, אז מתגלה שהוא שלמות אלוהית, וכל המציאות היא גילויו בלבד.

משנה ה'

עשר ספירות בלימה, מדתן עשר שאין להם סוף, עומק ראשית ועומק אחרית, עומק טוב ועומק רע, עומק רום ועומק תחת, עומק מזרח ועומק מערב, עומק צפון ועומק דרום. אדון יחיד אל מלך נאמן מושל בכולם, ממעון קדשו ועד עדי עד.

כי האור הוא אינסופי הוא מעבר לכל השגה ואין גבול להשגת אור זה. המילה "עומק" מסמלת מצב של תפילה, כאשר האדם קורא אל הבורא מתוך עומק נשמתו, כפי שאמר דוד המלך: "ממעמקים קראתיך ה'". העומק הזה הוא אינסופי ותלוי במידת החיסרון של האדם, עד כמה הוא זקוק לקשר עם הבורא ולעזרתו. בהתאם לרצון - כך תגיע ההארה מלמעלה, שכן הבורא ברא הכול בחכמה, והאור העליון של חכמה אינו ניתן להשגה ללא הכלי המתאים.

לכן נתן לנו הבורא 32 נתיבות חכמה, דרכים שבהן ניתן להשיג את אור החכמה באמצעות הבינה. הבינה היא לב האדם, והיא היחידה שיכולה לחוש מעבר לגבולות עצמה. ככל שגדלה יכולתו להתרחב, כך גדל העומק המתגלה בלב המתפלל, ובכלי הזה תתגלה החכמה.

האדם צריך ללמוד להעמיק ולהיכנס אל תוך העומק הפנימי שבו. זה דורש ריכוז אדיר, משום שככל שהצלילה לתוך ההויה הפנימית עמוקה יותר, כך ההשגה יכולה להיות עוצמתית יותר. לכן אמרו חז"ל תלמוד מסכת נידה: "כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ - אינה מזרעת." הכוונה לכך שיש להתמקד ברצון אחד חזק, ללא הסחות דעת, תוך יצירת כוונה ממוקדת ומחשבה חזקה.

כאשר האדם מתמסר לרצון אחד, בכוח ריכוזו הוא מעלה מ"ן (מים נוקבין), שהוא כלי לקבלת הארה מלמעלה. בהתאם לכך תבוא תגובה עליונה, והוא יקבל גילוי חדש - זו לידה רוחנית, עלייה למדרגה חדשה של השגה.

בתהליך זה של ההתמקדות העמוקה, יש לנוע בין הקווים -

לבצע ייחודים, שבהם הנשמה תחוש חוויות שונות ותיצור מרחב רוחני, שהוא הכלי שבתוכו האור יכול להתלבש.

כתר - עומק ראשית. כאן מתחילה הצלילה לעומק הנשמה. האדם מחפש את שורש נשמתו, את מקור מחשבותיו ורגשותיו. הוא חש את רצון הבורא, יוצר בלבו את אותו רצון, וצולל לתוכו בעוצמה רבה יותר ויותר.

מלכות - עומק אחרית. ההפך המוחלט מכתר. כאן האדם מרגיש חיסרון עצום לדעת את סודות הבורא ולתקשר עמו. זהו המקום שבו נוצרת הכמיהה למשוך אור אלוקי. אך יש לאזן זאת בתנועה בין קטבים - לזכור שדווקא הבורא הוא זה שמושך אותנו אליו. אם לא ננוע בין שני הכוחות הללו, אנו עלולים ליפול לדיכאון או לכעס. לכן חובה לאזן בין החיסרון לאמונה בכך שהבורא הוא זה שקורא לנו.

חכמה - עומק טוב. אינסוף של שפע וברכה שהבורא שולח לברואיו. כל מה שהוא רוצה זה להיטיב, וככל שאנו מסוגלים לחוש את האור הנשפע ממנו, כך אנו משיגים את אור החכמה. זהו השפע המתלבש בכלים שלנו ומתגלה כחסדים בספירת דעת.

בינה - עומק רע. אין הכוונה כאן לרוע מוסרי, אלא לשורש שבו נולדת ההפרדה. כאן מתעורר הרצון להיות עצמאי, להידמות לכתר - נותן האור. מכאן מתחיל הפירוד, והאדם חש עצמו נפרד מהבורא, עצמאי, בעל רצון להעניק ולהשפיע. אך זהו גם המקום שממנו יכולה לצמוח גאווה - תחושה שאדם השיג הכול בכוחות

עצמו. לכן יש להיזהר מאוד לא ליפול לגאווה ולדבוק בקו האמצעי - שהוא הגבורה שבדעת.

נצח - עומק רום. כאן מתעוררת תשוקה אדירה להידבק בבורא, לקבל את חוקי התורה ולהתחבר למסורת המקורית. זהו החיבור לרב, למשה רבנו, שמעביר את הדרך הישירה לתיקון השלם.

הוד - עומק תחת. כאן האדם מוצא את מקומו ומגלה את הכישרונות והייחודיות שהבורא העניק לו. בנצח מתקבלת החכמה, ובהוד היא מתחילה להתגשם ולהתבטא בלב וברגש. כאן נמצא המקדש הפנימי של האדם - בו הוא מבטא את אהבתו לבורא באמצעות התורה שקיבל מלמעלה.

תפארת - עומק מזרח. כאן האור מתחיל להאיר בלב. מתגלה אמונה שהיא ודאות מוחלטת ביכולת שלנו לממש את ייעודנו. כאן מתעוררת תחושת הכבוד בכך שהבורא בחר בנו להיות שליחיו בעולם.

יסוד - עומק מערב. כאן נעלמת תחושת האני הנפרד ונוצרת ההשתלבות באחדות. כל פעולה נעשית למען החיבור והאהבה, נוצרת הרמוניה שלמה שמובילה לאחדות אמתית.

גבורה - עומק צפון. כאן העבודה תלויה לחלוטין באדם. המאמץ שהוא משקיע בעבודתו הרוחנית יוצר תנועה לכיוון המטרה. בהתאם לכך מגיעה ההתעוררות העליונה - הרוח הצפונית, שמנגנת על מיתרי לבו ופותחת את השער למפגש עם האינסוף.

חסד - עומק דרום. כאן האדם מתבונן ברצונותיו, וחווה בהם השתקפות של פני הבורא. הסיוע מלמעלה שווה בדיוק למאמץ שאנו משקיעים. באור הדרומי מתגלים פלאי הבורא, אהבתו חסרת הגבולות והשפע האינסופי הממלא את כל העולמות.

כך נוצר מרחב רוחני המורכב מעשר הספירות, ובו מתגלה - אדון אחד, אלוקים ומלך נאמן, השולט על הכול ממקומו הקדוש והמובדל לנצח. הוא מעבר לכל תפיסה, ואין סוף לאורו. כל ההשגות שלנו הן אך ורק בהתאם לכלים שביכולתנו להכין, בהשוואה לאור האינסופי שאין לו גבול. הכול בשליטתו, וממנו באים כל ההשגות והכוחות שמאפשרים לנו לגלות את אורו.

משנה ו'

עשר ספירות בלימה, צפייתן כמראה הבזק, ותכליתן אין להם קץ, ודברו בהם ברצוא ושוב, ולמאמרו כסופה ירדופו, ולפני כסאו הם משתחוים.

הסתכל במרכבה האלוקית והתבונן בתנועת הספירות בריכוז עז של המחשבה. בהיכל העליון ביותר, שם מתחילה מחשבתך, התחבר דרכה לשורש נשמתך.

בעולם הבריאה, בקודש הקודשים של תפיסתך, המחשבה עולה אל המקום ממנו היא נוצרה (מלכות של עולם האצילות). משם היא נמשכת והופכת להרהור בליבך. האור יורד אל המשיג, וחושף לפניו פנים שונות של כוח הבורא.

הכול תלוי בעוצמת המסך: דחה את האור וחשוף את מי שנותן לך כוח. אל תעצור בנקודה מסוימת, אלא נוע יחד עם האור, שהרי הן כמו מראה של הבזק - מופיעות ונעלמות מיד. אל תתקע בשום מקום - אתה כאן ושם, שם וכאן, לפנים ולאחור, למעלה ולמטה, מימין ומשמאל. היה נוכח בכל הקטבים בו זמנית, ותאזן ביניהם.

נוצר מרחב של חדר פנימי, קודש הקודשים, בו מתגלים פני ה', ותוכל לדבר עמו פנים אל פנים.

הנח למודעות שלך לנוע במהירות כמו הבזק האור - תן לתודעה ולמחשבה לזרום, והלב יתחיל להתרחב, לחוש את המרחב הרוחני המבוסס על תבונת האמת. הלב נהיה חכם ופתוח להשגה. המשך לנוע לכל הכיוונים ואל תעצור. תן לתנועה להיות במנוחה, ולמנוחה להיות בתנועה.

אין סוף לגילוי הספירות, ככל שתגבר אמונתך באין-סוף, כך תוכל להרגיש את רבגוניות השפעת ה' על כל המציאות.

הבט אספקלריא זו, שהיא שורש נשמתך. אחוז בה בכל כוחך - באמונה, במחשבה, בדמיון, ברגש וברצון. העלה את תפילתך דרך נקודה זו לשורש השורשים, האין-סוף ברוך הוא.

פקח את עיניך וראה את המרחב הרוחני מעבר לזמן ולמקום, מעבר לחושים, מעבר לך ולרצונותיך. זכור את הספירות האלוקיות ואת גילוייהן. חזור בזיכרונך על ידיעותיך עליהן. העלה את משמעותן מהשכל אל רגש ליבך. תכוון ליצור תנועה זו בנשמתך, ותזכה לתשובה מלמעלה. אז כל המציאות תחיה באור פני המלך החי, והתנועה תתרחש מאליה, בהתאם למאמציך.

תחוש כיצד השכינה עונה לך. חזור שוב ושוב על תנועות רוחניות אלו, ותראה איך האור מתלבש בכליך. וכאשר ההארה תופיע, ואתה מבין משהו - אל תשכח את מי שנתן לך את הכול. אל תשכח את האין-סוף ואת הנשגב שמעבר לכל השגה

הבט אל השמים וראה מי ברא אלה? הבלתי מושג, עתיקא קדישא, הנסתר מכל הנסתרים, עומד מעבר לכל השגה. והוא מקור של כל מה שניתן להבין, לחוש ולהגדיר בתפיסתנו. התאמץ להתחבר אליו, שכן הוא עומד בסוף כל המדרגות.

מי שחפץ בו באמת - הוא יענה לו אישית. אז ייעלמו כל שלבי ההתפתחות, המלאכים והשרפים לא ישפיעו עליו. אלא ה' בכבודו ובעצמו יוציאו ממצרים. והוא יידבק בו לנצח באהבה, ביראה, בחכמה, בגבורה ובדעת.

מה אנו יודעים על אין-סופיותו? מה אנו משיגים? הרי אין לו דמות וצורה כלל. לכן עליך לנוע ללא הפסקה בתפיסת הספירות, תאמר את משמעותן במחשבתך, תחוש אותן בלבבך, תהפוך אותם למילות תפילתך והתעלה.

תעלה אל הבינה ושוב אל המלכות, תחבר את הרצונות למחשבה, את הרגשות - לכוונה. כך תרדוף אחריהן, תרוץ אחריהן במחשבה וברגש, ברצון ובכוונה. רדוף אחריהן ואל תרפה, עד שיתלבשו בכליך חסד וחכמה מן ההתקשרות עם האין-סוף ברוך הוא.

כך תנוע במהירות, ואל תעצור אף לרגע בשאיפה עזה להידבק בו. סובב את רצונך כגלגל. חזור שוב ושוב לאותה נקודה וכסוף להשיג. עד שיתגלה כוחו בכליך.

המטרה העליונה של ההשגה לא מה שיתלבש בכליך המוגבלים, ולא מה שייעשה ברור ומובן, אלא התדבקות לאין-סוף. בזה סוד אמונתנו.

משנה ז'

עשר ספירות בלימה, נעוץ סופן בתחילתן, ותחילתן בסופן, כשלהבת קשורה בגחלת, שאדון יחיד ואין לו שני, ולפני אחד מה אתה סופר.

הספירות מצויות באחדות מוחלטת, וכל תכליתן היא גילוי השכל האלוקי לברואים. תכליתן שנשיג את הבורא ונשוחח עמו פנים אל פנים. הספירות משתלבות זו בזו עד אין סוף, ובכך הן מבטאות את גאונות המחשבה האלוקית.

נעוץ סופן בתחילתן - אם תדע לדחות את האור (אור חוזר), תבין, כי המלכות - רצונך - היא הסוף, התוצאה והגילוי הסופי של כל הסיבות שקודמות לה.

אך אם תבטל את עצמך כדי להרגיש את ה', להרגיש את שורשי הבריאה ואת רצונו - אזי הסוף יהפוך לראשית, והראשית תהפוך לסוף. אתה תהפוך לסיבה להתגלות אהבתו של הבורא ולגילוי מציאותו בעולם.

לאחר כל המאמצים וגילוי של פרטים מרובים, הכול שב ומתכנס אל האחד שעומד מעל כל הספירות. והוא מולידן ברצונו העליון.

ולפני אחד מה אתה סופר. כאן נגמרת המחשבה ומתחיל מקורה. מקור המחשבה הוא הבורא, עולם האין-סוף שבו כלולה תכלית הבריאה. הוא מעבר לשכלנו, הוא מקורו. הוא מקור חיינו, מקור כל מה שאנו חשים. כל מה שאנו חושבים ומרגישים

- אינו אלא תוצאה של מה שנמשך מהמקור. המקור - הוא סיבת כל הסיבות.

כשלהבת קשורה בגחלת - כל הספירות מחוברות זו לזו ללא הפסקה, לעולם אינן נפרדות. הגחלת היא המלכות, שאיננה דולקת מעצמה, יש להצית בה אש. ורק כאשר המלכות מעלה אור חוזר, כלומר - חפצה לאהוב את הנותן - אזי תתגלה בה אש האהבה.

משנה ח'

עשר ספירות בלימה, בלום פיך מלדבר ולבך מלהרהר, ואם רץ פיך לדבר ולבך להרהר, שוב למקום, שלכך נאמר והחיות רצוא ושוב, ועל דבר זה נכרת ברית.

מהות הדברים אינה מושגת. כאן אין מה לומר, רק לחוש את נוכחותו האלוקית של הבורא. כפי שהאדם יודע שהוא קיים, ואין לו צורך בהסבר שכלי לכך. אין לו בזה ספק, ואינו דורש הסבר. "אני קיים" - זהו מצב המהות שטרם לבשה צורות מגוונות שמגלות אותה.

אך יש רצון עצום לגלות את המהות הנסתרת. לגלות אותה במעשה, ולהוציא אותה לפועל במצבים שונים. היא נחשפת על ידי תנועה, ומביאה עונג עצום למי שמגלה אותה מתוך הכרה ומודעות. כך מושגות תכונות שונות, והן נעשות גלויות ומובנות לתפיסתנו. על כך נאמר: "הנסתרת לה' אלוקינו, והנגלית לנו ולבנינו עד עולם."

אך כדי שהמהות הנסתרת תתגלה בהרמוניה ובאהבה, יש לפעול בקו האמצעי הנקרא תפארת. על כך נאמר: "שוב

למקומך", כי המקום יוצר מרחב שבו האור יכול להתגלות. אך אם המקום אינו מבוסס על קו האמצע, שבו כל הכוחות פועלים לטובת מטרה אחת, אזי לא נוצר כלי שיכול להתחבר אל האור. אז המהות הבלתי מושגת מתלבשת בלבושים של כעס, תסכול ודיכאון, ומופיעה בצורה מעוותת שאינה יוצרת מרחב רוחני לגילוי אור ה'. להיפך, נוצר כאן לשון הרע וחוסר שביעות רצון.

התנועה צריכה להוביל לחיבור ואיחוד כל כוחות האדם. הם צריכים להיות מופנים למטרה אחת - חיבור עם ה'. אז שני מלאכים יסייעו לו: נוריאל ממידת המלכות, ומטטרון ממידת זעיר אנפין. הם יעלו את תפילתו לאיחוד שבין ה' לשכינה. כך, בכל עניין ובכל מצב תוכל לראות את החיבור שבין ה' לשכינה. בכל מילה שתאמר ותשמע, תוכל לשמוע את השיח של מלכות דאצילות. כך יימשכו ייחודים בלתי פוסקים, ויתגלה האיחוד בכל דבר ובכל פעולה שתעשה.

לכן, הכוונה העיקרית צריכה להיות למשוך מהבלתי מושג והאין-סופי, ברוך הוא, כוח לקו אמצעי, תפארת. רק כך יתגלו האחדות, ההרמוניה והאהבה בין כל ההפכים.

והחיות רצוא ושוב - מדובר על מדרגת ההשגה הנקראת "חיה". זו מדרגה גבוהה יותר מדבקות רגילה בה', זהו מקום שבו הוא מגלה סודות נוספים. החיבור המתמיד במדרגת ההשגה הזו מעניק כוח חיים עצום. אדם שנמצא בתודעה כזו נמצא כל הזמן בתנועה, בפעולות רוחניות. הן באות לידי ביטוי במשיכת האור ובהשבתו, בתנועה בין מצבים של יראה ואהבה, דבקות וביטול. כשהאדם נע כך בליבו, הוא יכול לגלות את ההשגות שבמדרגה זו.

משנה ט'

עשר ספירות בלימה, אחת רוח אלהים חיים, ברוך ומבורך שמו של חי העולמים קול ורוח ודיבור והוא רוח הקודש.

כאן מתחיל גילוי פעולתן של עשר הספירות, שהיו גנוזות בטיפה המופשטת של האב העליון, מתגלות דרך ל"ב נתיבות חכמה באמצעות כ"ב אותיות ועשרה מאמרות. כאן טמונים בפוטנציאל מדרגות זעיר אנפין ומלכות יחד, אשר עבורנו הן שורשי האדם שנולד ממדרגות אלו. כאשר אנו לומדים שורשים אלו, אנו מקבלים נתיבים להשגות רוחניות, לאורח חיים ולעבודה הפנימית שעל הצדיק לעשות.

האב והאם העליונים מושכים את האור הגנוז בטיפה המופשטת ומלבישים אותו בלבושים ההופכים אותו לראוי להשגת הנבראים.

הייחוד הראשון - רוח אלוקים חיים, **הייחוד השני** - רוח מתוך רוח, **הייחוד השלישי** - מים מתוך רוח.

שני הייחודים הראשונים בסוד הרוח, הנמשך כאור חוזר, שהעליון עושה עבור התחתון כדי למדוד את רמת האור המתאימה להשגתו. כל הייחודים הללו מתרחשים ברגעי עליות רוחניות של העולמות אל מקור האור הנקרא "עתיק". עתיק הוא מדרגה נעלית המתאחדת עם מדרגת אריך אנפין שבעולם האצילות. הוא מושך אל אבא ואמא, אשר גם הם העלו אליו אור, והוא מתלבש בכלי הבינה. כך הוא מתחיל את לידתו בפוטנציאל.

אבא (האב העליון) מלביש את גלגלתא דאריך אנפין, ואמא (האם העליונה) מלבישה את מוחא סתימא. כלומר, השכל הנעלם או מאגר אינסופי של אור חוכמה, השוכן בראש מדרגה זו. מתבצע איחוד בעלייה, מתגלה ג"ר דחכמה - אור עצום שאינו יכול להתלבש בשום לבוש. אור זה גנוז בעליונים ואינו נגלה בתחתונים. אינו מתגלה כפי שהוא, ללא לבוש.

ברגע העלייה הזו, זעיר אנפין מגיע לשיא גובהו, ומאיר לו הכתר בסוד ו"ק דיחידה. זהו הרובד הגבוה ביותר שניתן להשיג עד גמר התיקון. אור זה מתגלה מכוח רוח אלוקים חיים. לאחר מכן הוא יורד ומתלבש בלבושים דרך כלים של שלושת הקווים הנקראים "אש", "מים" ו"אויר".

כאשר יש כלי של קו אמצעי, בו מתלבש האור, נוצרת השגה. השגה זו נקראת "קול", שבו ה' מדבר עם המשיג. כי קול מורכב מאש, מים ואוויר. זהו קול פנימי שאיש אינו שומע. הוא נסתר מאוד. "קול דממה דקה", שאינו נשמע בעולמות. עליו להתלבש בכלים כדי שיוכל להישמע, בדיוק כפי שהקול מתלבש בדיבור של מילים נאמרות.

וכך, אור החכמה הגדול הזה מתגלה באמצעות הבינה, הנקראת בשם "אלוקים חיים". אז נמשכים ברכות, שעליהן נאמר "ברוך ומבורך", כי יסוד דאמא מתאחד עם יסוד דאבא, ונמשך אור לעולמות.

שמו "מחיה העולמות" - זהו אבא, שבו גנוז אור אינסוף, והוא מעניק חיים לכל העולמות.

אם תוכל לחוש את כל הרצונות ותרכוש את הכלים של הבינה

(כלים של השפעה), אזי יתלבש בך רוח הקודש, הכולל קול, רוח ודיבור. זהו אותו רוח הקודש הנגלה בסוד הדיבור בכוח החכמה, שמעניק אור החכמה. הוא התלבש בכל נביאי האמת ודיבר מפיהם באמרות אלוקיות, והמשיך השגות רוחניות לכל השומעים את מסירתם מלב אל לב, מפה אל פה.

משנה י'

שְׁתַּיִם, רוּחַ מֵרוּחַ, חָקַק וְחָצַב בָּהּ כ"ב אוֹתִיּוֹת יְסוֹד, שָׁלֹשׁ אִמּוֹת וְשֶׁבַע כְּפוּלוֹת, וּשְׁנֵים עָשָׂר פְּשׁוּטוֹת, וְרוּחַ אַחַת מֵהֶן.

כאן סוד החיבור השני - רוח מרוח. זהו האור הגדול שורש החיים, המתלבש בלבושים כדי להיות ראוי להשגת הנבראים

כך האב נותן לאם טיפה, הבינה מקבלת את אור החכמה המתקבל בה. את האור הזה ניתן להשיג רק אם תבנה כלים. אז ייחקקו בנפשך אותיות שתבלוטנה. באמצעות כלים אלו יתחיל להתגלות אור החכמה. אותיות אלו הן גם רצונות לב האדם.

האור נושא עמו בפוטנציאל את כל האותיות או הכלים, בהם הוא חפץ ליהנות ולגלות את החכמה.

האב מתלבש באם, ובאמצעות הכלים שלה הוא מתגלה בעולם. האם דומה לדמיון, מעניקה צורה למחשבה האלוקית. לדמות את עצמנו לבורא. וזה יאפשר חיבור בין האור לכלי. אתה משפיע והוא משפיע.

האם חפצה לגלות את כוח האב, המשיג חפץ לגלות את כוח הבורא, למשוך את אורו לכל הבריאה, כדי שיכירוהו מקטן ועד גדול. האב נותן רוח חיים הכולל את הכול - עשר ספירות, עשרה מאמרות המחיים את האותיות, שהם הכלים של המדרגה הרוחנית. עתה הם מגיעים למקום בו יוכלו להתגלות במעשה, ולהראות את תכונותיהם בשלושת הקווים, הנקראים חסד, דין ורחמים.

כך שלוש הראשונות הנקראות אמות - אל"ף, מ"ם, שי"ן - הן בחינת החסד (חסד). שבע הכפולות הן בחינת הדינים (דין), ושתים עשרה הפשוטות - בחינת הרחמים (רחמים).

בכ"ב אותיות האלף-בית העברי נבנו כל העולמות והמדרגות הרוחניות. שלוש האמות הראשונות משתייכות לראש המדרגה, שם הכול במצב שורשי בפוטנציאל, אין גילוי הסתר, אין תחושת כובד וקושי. ניתן גם לשייכן לקו הימין. אומר האר"י, מ"ם שייכת לחסד וחכמה, שי"ן - לגבורה ובינה, אל"ף - לדעת, המאחד את שתיהן. כן גם האל"ף משמש ככתר לכל הגוף, כלומר תחילת התפשטות האור כלפי מטה.

שבע הכפולות - קו שמאל. בי"ת, גימ"ל, דל"ת, כ"ף, פ"ה, רי"ש, תי"ו. יש להן כפילות מסוימת - אור ישר ואור חוזר, משיכה ודחייה, רצון לקבל ורצון להשפיע. מציאות כפולה, למשל, בי"ת יכולה להיות ברכה ויכולה להיות בגידה - שני היבטים מנוגדים.

שנים עשר הפשוטות - ה"א, וי"ו, זי"ן, חי"ת, טי"ת, יו"ד, למ"ד, נו"ן, סמ"ך, עי"ן, צד"י, קו"ף. הן משמשות כמסכים של המדרגה. יש שנים עשר גבולי אלכסון בזעיר אנפין, והם

מסמלים את מסכי קו האמצע, אשר דוחים לא רק כלפי מעלה, אלא גם מבפנים החוצה.

מנצפ"ך - ראשי תיבות של מ"ם, נו"ן, צד"י, פ"ה, כ"ף. אלו הן האותיות הכתובות בסוף מילים. למשל, במילה "מים" יש פעמיים מ"ם: הראשונה פתוחה והשנייה סגורה, והיא מסמלת מסך חותך (נגמרה המילה - נגמרה המדרגה).

כאשר משה קיבל את התורה, היא נכתבה באש שחורה על גבי אש לבנה. זה יהו אותיות שנכתבו ברצף. אחר כך חילקו אותן למילים, כלומר הגבילו את שטף האור, הפעילו מסכים, וקיבלו השגות בהתאם לרמתם. לכן אנו לומדים בחכמת הקבלה שיש תורה של עולם העשייה, יצירה, בריאה ואצילות. הכול תלוי בעוצמת המסך - ככל שהוא חזק יותר, כך האדם משיג את התורה ברמה גבוהה יותר.

משנה י"א

שלוש מים מרוח, חקק וחצב בהן עשרים ושתים אותיות, מתהו ובהו רפש וטיט. חקקן כמין ערוגה, חצבן כמין חומה, סיבבן כמין מעזיבה, ויצק עליהם שלג ונעשה עפר שנאמר כי לשלג יאמר הוא ארץ.

בחיבור השלישי נמשך האור אל התחתון משני הרוחות שהאב מעניק לאם. שני רוחות אלו הם כ"ב האותיות ועשר הספירות המאירות דרך אותיות אלו.

כאן מתחיל גילוי אור חזק יותר, הראוי להשגת כלים של

התחתון. אך הכול עדיין בפוטנציאל קרוב להתגלות בתחתונים. כך העליון מעביר לנו בפוטנציאל נתיבים להשגת האור. העברה זו מתבצעת בצורת חכמה על חוקי וסדרי העולמות הרוחניים. אך הכול בפוטנציאל. כאן יש אור וכלים, מאמרות ואותיות, אך כדי שהרעיון יתגלה מן הכוח אל הפועל, התחתון צריך להתחיל לפעול, לחקות את מעשה העליון. כך יוכל לגלות זאת בנפשו, ואז אותיות ליבו ישיגו את אור המאמרות שבהן ברא ה' את העולמות.

כאן מדובר על תכונות החסד בספירת הדעת. הוא נקרא מים, היכולים לקבל צורה יותר מאשר אוויר או רוח. לכן כאן כבר בפוטנציאל גלומות הצורות בהן צריך לפעול המשיג ההולך בדרכי ה'.

תהו ובהו, טיט ורפש - אלו הם ארבעת התכונות של שם הוי"ה, המכילות בפוטנציאל את כל הכלים הדרושים לגילוי האור האלוקי בעשרה מאמרות בהם נברא העולם.

גם התכונות הנמוכות ביותר, טיט ורפש, נתונות להשפעת אור ה'. כך מופיעה מדרגת זעיר אנפין, הכוללת את שני הרוחות שהוזכרו קודם, ומאחדת אותן בקו האמצע, כדי שתיווצר אפשרות למשוך אור זה אל המלכות.

כל אות שתכנן ה' במחשבתו מורכבת מכל כ"ב האותיות. לכן הן מהוות מקשה אחת - בכל חלקיק ניתן לראות את כל העולם.

כך בזעיר אנפין מרוכז כל כוח ה', כי הוא הסינתזה של כל הכוחות, וקו האמצע בכל העולמות. אדם ההולך בדרכי מדרגת

זעיר אנפין נקרא "צדיק". הוא מחבר את כל העולמות, עליונים ותחתונים, חיסרון והודיה. כל הניגודים יחד. הוא מגלה את כל הכוחות הגנוזים במחשבת הבורא, המצויים בפוטנציאל תהו ובהו, טיט ורפש, עד שהנברא עצמו יעניק להם את הצורות המתאימות לגילוי אור תכלית הבריאה בכליו.

חומרים פוטנציאליים אלו, חסרי צורה, דומים לטיט ולרפש. הם מתחילים להתגבש ולהיעשות ממשיים, והתמצקות זו מסומלת בשלג. זעיר אנפין, בעבודתו הפנימית תוך ריכוז של כל הכוחות של הסיבה הראשונית, מושך את האור אל המלכות - ואז השלג נעשה עפר. השלג מסמל את תכונת הבינה, המעבירה אור חסדים מכוסים (חפץ חסד) דרך מדרגת זעיר אנפין אל המלכות. דבר זה מכשיר את הטבע של המלכות לקבלת האור. כך היא נעשית כלי או אדמה, שניתן לחיות עליה.

ספר יצירה מדבר על מידת החסד שבספירת דעת, המכונה מים. המים מסמלים את היכולת לקבל צורה יותר מאשר אוויר או רוח. לכן, כבר כאן מצויות בפוטנציאל הצורות שבהן ההשגה הרוחנית אמורה להתגלות אצל ההולך בדרכי הבורא.

תֹהוּ, בֹהוּ, טִיט וָרפש - אלו הם ארבע התכונות של שם ה', אשר בפוטנציאל מכילות את כל הכלים הדרושים לגילוי האור האלוהי של עשרת המאמרות שדרכן נברא העולם. גם התכונות התחתונות ביותר, כמו טִיט וָחֹמֶר, נמצאות תחת השפעת אור הבורא. כך מתגלה מדרגת זעיר אנפין, הכוללת בתוכה את שלוש הרוחות הנזכרות לעיל ומאחדת אותן לקו האמצעי, על מנת שניתן יהיה להמשיך את האור אל תוך ספירת מלכות.

אך כל אות שתכנן הבורא במחשבתו כלולה מכל כ"ב האותיות, ולכן הן מהוות יחידה אחת מונוליתית, ובכל חלקיק ניתן לראות את העולם כולו. כך בזעיר אנפין מרוכזת כל עוצמתו של הבורא, שכן הוא מהווה את סינתזת כל הכוחות ואת קו האמצע בכל העולמות.

משנה י"ב

אַרְבַּע אֵשׁ מִמַּיִם, חָקַק וְחָצַב בָּהּ כִּסֵּא הַכָּבוֹד, שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ וּמַלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת, וּמִשְּׁלָשְׁתָּן יָסַד מְעוֹנוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר עֹשֶׂה מַלְאָכָיו רוּחוֹת, מְשָׁרְתָיו אֵשׁ לֹהֵט

אש ממים חקק - כי דינים צריכים להופיע מתוך רחמים. זו תכונה מיוחדת של הקב"ה המתגלית רק במדרגות הקדושה. כאן קו שמאל והתשוקה המתגלית כאש לוהטת, קשורה לתכונת הרחמים ורכות המים. הביקורת נולדת מתוך אהבה, רק ככוח מסייע, כדי לא להרוס את האחדות.

קו שמאל משמש לקו ימין כמו יד שמאל, שהיא חלשה ורק תומכת ביד ימין החזקה בגוף האדם. זהו סמל לכך, שהביטוי האישי צריך להיות לטובת אחדות הנשמה הכללית, השקעת מאמץ לגילוי גדלות הבורא. כאן מופיע כיסא הכבוד - מקום בו יכול להתגלות שלום והרמוניה. זהו המקום בו יושב השליט המושל בכל עולמות, הקב"ה.

האדם היודע לאחד אש ומים לכוח אחד הופך למלך, השולט על עולמו הפנימי ועל כוחותיו הפנימיים. הוא נקרא "הוי"ה צבאות". זוהי תכונת המלאך מטטרון, משרתה של השכינה.

בידו המפתחות לכל המדרגות הרוחניות. מפתח - זהו מסך קו האמצע, שבאמצעותו נפתחות השגות או אור החכמה.

הקב"ה יסד מקום מעונו. וזה שלושה עולמות בהם מתגלה אור האצילות ואור עולם האין-סוף. עולמות אלה נקראים בריאה, יצירה ועשייה, בכל אחד מהם יש כוחות וצבאות משלו. בעולם הבריאה - **שרפים**, בעולם היצירה - **חיות הקודש**, בעולם העשייה - **אופנים**.

כל אלה יחדיו משרתים את הבורא, באמצעותם עולות תפילות של נשמות הצדיקים הנמצאות בעולמות אלו. יחד הם יוצרים מדרגה אחת בעולם הפנימי של האדם המשיג.

השרפים אחראים על מקום הכוונה הפנימית של המחשבה. הם בוערים תמיד באש נצחית - המחשבה כמו להבה נמשכת למעלה, למקורה, ורוצה להיאחז בשורש ממנו הופיעה.

חיות הקודש נעות בתנועה בלתי פוסקת, ויוצרות מרחב מארבעה כוחות חסד, גבורה, תפארת ויסוד. כאן מתרחב מרחב החדר הפנימי, ונוצר מקום לגילוי האור.

האופנים מעולם העשייה מסתובבים כמו גלגלים במרכבה האלוקית. המילה "אופן" משמעותה גלגל. רצונם לחזור כל הזמן לנקודת המוצא של סיבובם. כל פעם מתעורר חיסרון חדש להשיג ולהתקרב אל ה'. כאן יש רצון עז המושך אור, ובעזרתו מסייע הנביא אליהו או המלאך סנדלפון. כך נוצר מרחב רוחני בו יש מעלה, מטה וארבעה צדדים. בתוך מרחבים אלו שר הצבאות מטטרון מחבר את כל הכוחות הללו, ומעלה מ"ן לחיבור הקב"ה והשכינה.

כאן יש תנועה מתמדת, אוויר ואש מחוברים יחד: מצד אחד המלאכים הם רוחות, כי הם חוסמים את החכמה באור החסדים (לא רוצים לקבל כלום). מצד שני הם אש לוהטת, כי אור החכמה יכול להתגלות בקו האמצע.

לעיתים אנו מכנים בני אדם מלאכים. להיות מלאך - פירושו לא להשתמש ברצון לקבל, להיות שליח ה'. הוא חפץ שהעולם יגלה השפעה, אהבה והרמוניה, וכאשר אינך חי למען עצמך, אינך עוסק בעצמך - אתה מתנהג כמו מלאך באותו רגע, מגלה את רצון הבורא. המלאכים מכונים גם צבא, כלומר הם כמו חיילים, מבצעים את פקודות ה' ללא עוררין. אך כיוון שאין להם רצון לקבל - הם בריות בלתי שלמות. לכן בתהליך התיקון אנו מבטלים את רצוננו רק לזמן מסוים, כדי להעניק לו כוונה נכונה ולתקנו. לכן צדיקים רבים מכונים מלאכים, טבעם השתנה לחלוטין להשפעה, וכן הם ממלאים שליחויות שהטיל עליהם ה'.

משנה י"ג

בֵּירֵר שְׁלֹשָׁה אוֹתִיּוֹת מִן הַפְּשׁוּטוֹת בְּסוֹד שָׁלֹשׁ אִמּוֹת אמ"ש, וּקְבָעָם בִּשְׁמוֹ הַגָּדוֹל, וְחָתַם בָּהֶם שֵׁשׁ קְצָווֹת.

זעיר אנפין הוא סוד העולם. העולם בנוי מארבע רוחות השמיים. האדם צריך לבנות במודעותו מרחב עם ששת הקצוות של העולם הרוחני. לשם כך יש לבצע פעולות הדומות למעשה בראשית. עלינו ללמוד מהבורא כיצד ברא את העולם. לשם כך יש להוציא את כל אותיות הלב מן הכוח אל הפועל. עליהן

להיות מוחשיות, ולנצוץ כאבני חן בחושן הכהן הגדול.

ליבו של האדם צריך להתאוות לדבקות רוחנית ולאיחוד כל הבריאה בתוכו. כפי שהכהן הגדול נשא על ליבו שתים עשרה אבני חן, שהזכירו לו שלקח על עצמו את חסרונם של שתים עשרה שבטי ישראל. כך גם הצדיק צריך לקחת ללבבו את חסרונו של כל העולם - אז ליבו, בצורה מדויקת ומכוונת, יתחיל להאיר ב22 אותיות או כלים, בהם מתגלה אור של עשר הספירות. אור זה יתחיל להתפשט מליבו לכל העולמות בדומה לפרצוף זעיר אנפין הממשיך אור אל השכינה הקדושה. אז אור האין-סוף יתגלה בחכמת ליבו, ויצביע על שלוש האותיות הפשוטות הכלולות בספירת תפארת. שלוש אותיות אלו מגלות את אור הג"ר הגדול, והן היסודות של שבע הספירות התחתונות. שלוש אלו הן סוד האותיות יו"ד, ה"א, וי"ו - שלוש אותיות הראשונות בשם ה'. או שלוש האותיות אל"ף, מ"ם, שי"ן, עליהן קראנו במשנה ב'.

באיור א' מתואר פרצוף זעיר אנפין דאצילות. יש לו ראש המחולק לכלי השפעה וקבלה (גלגלתא עיניים ואח"פ). כאשר המדרגה בקטנות, היא משתמשת רק בכלים אל"ף, מ"ם, שי"ן (ג"ר).

הראש מוליד גוף משני קווים, ובו 12 אותיות. במצב של גדלות, כאשר מופיע היסוד, אותיות אלו הופכות לשנים עשר מזלות, המגלים אור חכמה גדול.

משנה י"ד

חמש, חתם רום, ופנה למעלה וחתמו ביה"ו. שש, חתם תחת, ופנה למטה וחתמו בהי"ו. שבע, חתם מזרח, ופנה לפניו וחתמו ביו"ה. שמנה, חתם מערב, ופנה לאחריו וחתמו בוה"י. תשע, חתם דרום, ופנה לימינו וחתמו ביו"ה. עשר, חתם צפון, ופנה לשמאלו וחתמו בהו"י.

האותיות משתנות שש פעמים בהרכבן. למעלה - יו"ד ה"י ו"ו, למטה - ה"י יו"ד ו"ו, מזרח - ו"ו יו"ד ה"י, מערב - ו"ו ה"י יו"ד, דרום מימין - יו"ד ו"ו ה"י, צפון משמאל - ה"י ו"ו יו"ד. ז"א כולל בתוכו שישה כיוונים, ולכן בכל צד מצויות שלוש האותיות הללו, רק בסדר שונה, כי בכל צד מתגלה כוח רוחני ואיכות שונה. בכל צד מתבצע תהליך עבודה בשלוש קווים, ויש צורך להגיע לקו האמצעי בכל מקום. המלכות - האות האחרונה בשם ה' (ה"י) מקבלת משלושת הקווים, היא האדמה, הרגל הרביעית של הכיסא.

משנה ט"ו

אלו עשר ספירות בלימה, אחת רוח אלהים חיים, רוח מרוח, ומים מרוח, אש ממים, רום, ותחת, מזרח, ומערב, צפון, ודרום.

זהו התוצר הסופי של בריאת העולם. מתגלה מדרגת ז"א המושלמת, אשר נקראת "עולם". בתוכה מתגלות כל כ"ב

האותיות, שהן האיברים הרוחניים (כלים של המדרגה), אשר בעזרתן מאירות עשר הספירות של ההשגה הרוחנית. רוח אלוקים חיים מאחדת את כל ששת הכיוונים בעזרת שלושה כוחות (אש, מים ורוח). ובסה"כ עשר.

חלק שני

משנה א׳

עשרים ושתים אותיות יסוד שלש אמות ושבע כפולות ושנים עשר פשוטות. שלש אמות אמ״ש, יסודן כף זכות וכף חובה, ולשון חק מכריע בינתיים. שלש אמות אמ״ש; מ׳ דוממת, ש׳ שורקת, א׳ אויר רוח מכריע בינתיים.

שלוש האותיות - אל״ף, שי״ן ומ״ם - הן הקווים האמצעיים במקומות שונים של מדרגות רוחניות. כוחות אלו גם נקראים רוח, מים ואש.

שי״ן - היא שלושה קווים בספירת דעת, היא פועלת בראש המדרגה ומשויכת ליסוד האש. מחשבה דומה לברק, היא יכולה לנוע בין כל שלושת הזמנים - עבר, הווה ועתיד. מחשבה שואפת להידבק במקורה ונמשכת מעלה כאש. תנועת מחשבה מהירה מחברת בין הפכים בתודעה.

״הכל צפוי והרשות נתונה״. כאשר האדם רוצה להתחבר אל הבורא - זהו הבורא הקורא לו, תכלית הידיעה שלא נדע. כאן מתגלה תכונת השרף מעולם בריאה, השייך לראש המדרגה.

אל״ף - היא שלושה קווים בתפארת. היא כוללת את שני צידי הגוף: חסד וגבורה, ותפארת המאחדת ביניהם. תפארת שייכת ליסוד האוויר.

לשון חק מכריע בנתיים - כל הקווים האמצעיים פועלים כמו לשון המאזניים. הם מאזנים את המדרגה כך שהשמאל

תמיד ישרת את הימין. חלקה העליון של המדרגה עד החזה הוא בבחינת "חפץ חסד", המאפשר לקבל אור מבלי להשתמש בו. כמו הנשימה, שאיננו מבקשים - האור מגיע מאליו. זהו יסוד האוויר, הוא מאפשר להיות בהשפעה מבלי לקחת דבר לעצמנו. כאן מתגלה תכונת המלאך המשרת מעולם יצירה.

מ"ם - היא שלושה קווים ביסוד, הוא כולל שלוש הספירות התחתונות ושייך ליסוד המים. הוא מאחד את הספירות נצח והוד, וכאן מתגלה האור הנמשך לתחתונים. אך הוא נחלש ולכן נקרא מים ולא אור.

כמו זרם נהר, האור יוצא מספירת יסוד ונמשך אל המלכות, הנקראת "גן". והאור הנמשך אליו הוא אותו הנהר שיוצא מעדן כדי להשקות את הגן. זרם אור החכמה "עדן העליון" נמשך מיסוד וממלא את המלכות, הנקראת "גן עדן" - הכלי שמסוגל לקבל את אור החכמה.

ספר יצירה מציג עבודה על ניגודים. מ"ם - שקטה ומבטלת את עצמה, שי"ן - שורקת ומבטאת את עצמה, אל"ף - רוח, המאחדת בין השתיים - יוצרת הרמוניה בין ביטוי והתבטלות. ניתן ליישם עיקרון זה על כל הניגודים האחרים שהוזכרו קודם, לדוגמה: הפנימי זהו "שקט" (מה שאיננו רואים), החיצוני "שורק", והאינטראקציה ביניהם קו אמצעי.

משנה ב'

עשרים ושתים אותיות יסוד, חקקן חצבן צרפן שקלן והמירן, וצר בהם את כל היצור ואת כל העתיד לצור.

במחשבת הבריאה קיימים כל הכלים שבהם הבורא חפץ להתגלות לנבראים. הם נקראים 22 אותיות האלף-בית,

שבאמצעותן מועברת החכמה. אך אותיות אלו נמצאות בכוח בכל אדם, ויש לבצע עבודה רוחנית פנימית כדי להוציא אותם מכוח לפועל. כך שהאור של עשר הספירות יוכל לגלות בהן את חכמת הבורא.

האדם צריך לחרוט את האותיות הללו בלבו, ואז יוכל להבין את הבורא. לחצוב וליצור מכל אות דבר מוחשי, מובחן וברור. כמו שהאבן מחוצבת מההר, כך הכלי צריך להיפרד ולהפוך למוחשי, לצאת מן הכוח אל הפועל. כל עוד האותיות בכוח, אינן ניתנות להשגה ואיננו יכולים לקרוא להן בשמות מסוימים. רק כשהתודעה תופסת אותן דרך חוויה רגשית, הן מתגלות ומעבירות את אור הבורא. אז כל אות מקבלת שם ייחודי ומשמעות.

לאחר שהאותיות מוכנות וכל אחת מגלה אור ייחודי - ניתן להתחיל לחברן למילים, לסובבן ולהחליפן, ולגלות באמצעותן סודות רבים דרך החיבור עם אור הבורא.

האדם שמחבר ומחליף אותיות בלבו, צריך לשקול אותן בקו האמצעי כדי שלא יופר האיזון בין כל הכוחות, ולוודא שהשמאל משרת את הימין, מבלי לשבור את הכלים.

בכל מדרגה חייבות להיות כל 22 האותיות, אחרת היא לא תוכל לגלות את האור של עשר הספירות בשלמות. מדרגה כזו תהיה כמו אדם שחסרים לו איברים בגוף.

כך מסתובבות האותיות בלב, מהתחלה עד הסוף או מהסוף להתחלה, ומייצרות תנועה של המשכת ודחיית האור. כל אות מגלה את עצמה בקווים שונים של עבודה: חסד, דין ורחמים,

יוצרת חיסרון והודיה, ומתחברת לשדה אחד, מקבלת תכונות זו מזו, ועוזרת להיות רכה יותר או נוקשה יותר, בהתאם לצורך.

זוהי יצירת מציאות שלמה שבה ניתן להבין זה את זה באמצעות הדיבור - כפי שהבורא ברא את העולם: "ויאמר ויהי".

משנה ג'

עשרים ושתים אותיות יסוד חקקן בקול, חצובן ברוח, קבען בפה בחמש מקומות: אותיות אחה"ע בגרון, גיכ"ק בחיך, דטלנ"ת בלשון, זססר"ץ בשיניים, בומ"ף בשפתיים.

כאשר הכלים של אותיות הלב מתגלים במעשה, יש לזכור שהן מגיעות מעולם האצילות, שהוא שורש האותיות. הן מתגלות במקום שבו נעשית עבודת התיקון הרוחנית. כאן יש שלוש בחינות: עולם, שנה ונפש. כל מדרגה פועלת בהם וחושפת בהם את כ"ב האותיות ועשר הספירות.

עולם - המקום שבו מתרחשת עבודת התיקון של התודעה. יש עולם המחשבה, עולם הדמיון, עולם הרגש ועולם הרצון. בכל אחד מהם יש עבודה הייחודית לו , ו"שנה" הייחודית לו.

שנה - זה הזמן שבו אנו משנים את צורת התפיסה שלנו. הרצון חייב לעבור שינוי צורה מרצון לקבל לעצמו לרצון להשפיע ולאהוב, כדי להידמות לבורא.

נפש - זה סוג ההשגה שיתגלה דרך העבודה הפנימית ושינוי הכוונה.

כל אחד משלושה בחינות הללו כולל בתוכו כ"ב אותיות ייחודיות. לכן יש כלים פנימיים וכלים חיצוניים, בדומה לאיברים פנימיים וחיצוניים בגוף האדם. ניתן לראות שהדיבור של האדם חושף את עולמו הפנימי של מחשבתו. זה מקביל לכלי אותיות הלב, שמסוגלות לגלות את אור מחשבת הבריאה - עולמו הנסתר של הבורא. הבורא מדבר בליבנו באמצעות האותיות שקיבלנו, אך לפעמים אנו מבינים אותו בצורה שגויה, כי האותיות אינן נמצאות בסדור הנכון של מילים. אך כוח המחשבה נמשך מן הרוח החיה, שורש כל החי, והוא מתגלם בכוח הקול.

רוח החיים זהו הרצון העליון, הנסתר מכל נסתר. הוא מתלבש במחשבה, כמו שהכתר מתלבש בחכמה, והיא מתגלית בקול. כך האין סוף התלבש בחכמה והתגלה במדרגת זעיר אנפין, הנקראת "קול", המחברת שלושה קווים - אש, רוח ומים. הקול כולל שלושה כוחות אלה: חום, לחות ואוויר. משלושת תכונות אלו מתגלה המלכות, והיא נקראת "דיבור", המוציא מהעולם הפנימי אל הפועל את כל הרגשות, הכוונות והמחשבות שהוליד המקום הכי נסתר - רצון הלב או רוח החיים (העולם הנסתר). בראש ניתן לשמוע את הקול הפנימי, והוא מתגלה באינטונציה של הדיבור. כך גם ברוח האדם יש אותיות חקוקות, המוקרנות ממנו גם ללא מילים. ניתן להרגיש את מצב הרוח שלו גם מבלי שישמיע קול. הוא מקרין זאת החוצה.

האותיות מקבלות את צורתן באמצעות הבינה, היוצרת כלים

לאור הלבן של אבא. הבינה נקראת "קול", וזעיר אנפין - "רוח". לכן חקוקות האותיות בקול, כי אין-סוף התלבש בחכמה, חקק את כ"ב האותיות בזעיר אנפין על ידי קול הבינה. כך הבורא ברא את העולם, שנקרא זעיר אנפין, והוא כולל שישה כיוונים. אור מחשבת הבורא הצטמצם והתכווץ, ויצר מדרגות רוחניות וכלים שבהם יוכל להתגלות האור האלוקי. הוא אמר בכוח הבינה, ונברא עולם זעיר אנפין, שבו מתגלה חכמת האין-סוף, ברוך הוא.

בעולם זה נמצא האדם או המלכות, שהיא המשיגה את כל הבריאה ומהווה את העולם הפנימי. כך גם בכל אדם קיימים כל העולמות והכוחות. בכל רוח אנושית יש אותיות הלב, שהבורא נטע בנשמותינו, אך הן נמצאות בכוח. יש לחקות את אומנות האומן, בורא העולמות, ולגלות את כל התוכנית הזו בתוכנו. כך השכל של האדם, ברוכשו את חכמת האלוקות, מעורר את ליבו, שיחקוק את אותיות רצונותיו ברוחו האנושית. והן יתגלו בתפילתו ובהודאתו, בהשגת אור הבורא.

לכן הפה של האדם מסוגל להפיק חמישה סוגי צלילים: גרון, חיך, לשון, שיניים ושפתיים. כדי להביא את עולמו הפנימי לידי ביטוי חיצוני, עליו להגות את כל האותיות בשלמות ולחברן למילים. המחשבה צריכה להיות מחוברת לדיבור ולהתלבש במילים, שהן כלים מיוחדים לאור. המילה היא תיבה שבה ניתן להיכנס בכל הווייתך, כי כל מילה היא מדרגה רוחנית, ובה יש מלאכים, נשמות ואור עליון.

בדיבורו של האדם כל האותיות מסודרות במקומן, כדי שיוכל בעזרתן לחשוף את הסודות הכמוסים של ליבו ועולם מחשבתו.

כך גם בעולמות העליונים, כל המדרגות והכלים מסודרים במקומם, כדי שדרכם תתגלה מחשבת הבורא הנסתרת. הבורא רצה לברוא עולמות באמצעות הבינה מתוך ששת הכיוונים, וכך התפתחו המדרגות בעולם הבריאה, היצירה והעשייה. האין סוף התלבש בחכמה והתחיל להאיר בבינה, כדי לברוא את האדם העליון בעולם האצילות, הנקרא מדרגת זעיר אנפין.

כל מציאות האצילות נקראת "אב העליון" או "עולם החכמה". כך אור האין סוף מתפשט באצילות ומתגלם בתכונות אבא או תכונות החכמה, הממלאת את כל עולם האצילות. האין סוף מחיה את העולם הזה, והוא מקרין את אורותיו לכל העולמות שמתחתיו.

שאלה: האם יש אותיות בעולמות הטומאה?

תשובה: באור הלבן אין טומאה, הוא מביא רק טוב. אך אלו שמרכיבים את האותיות בליבם בצורה שגויה - עבורם האור הזה אינו יכול להתגלות. לכן האדם מרגיש סבל וכעס לא בגלל האור עצמו, אלא כי התפיסה שלו יצרה הרכב כזה של מילים שבו האור מתגלה באופן זה

משנה ד'

עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת יְסוֹד קְבַעָן כְּמִין חוֹמָה בְּרַל"א שְׁעָרִים וְחוֹזֵר הַגַּלְגַּל פָּנִים וְאָחוֹר. וְסִימָן לַדָּבָר, אֵין בְּטוֹבָה לְמַעְלָה מֵעֹנֶג, וְאֵין בְּרָעָה לְמַטָּה מִנֶּגַע.

אם נמנה את כ"ב האותיות בכל הצירופים האפשריים, יתקבל המספר 231. כך בכל מדרגה יש אור ישר מ־231 אותיות ואור

חוזר מ־231 אותיות. לכן נאמר שהגלגל מסתובב פנים ואחור - כלומר, תחילה יש התפשטות של האור הנקרא "פנים", או חסד פשוט, ואז מופיע האור החוזר, הנקרא "אחור" או דין. מהפנים יוצא עונג, ומהאחור נגע צרעת.

האחור הוא זמן ההסתר וההתרחקות מהבורא. אותן האותיות עצמן מתגבשות בתודעת האדם כתחושת ריחוק מהבורא. זהו המצב שבו האדם מתאמץ ועולה ממטה למעלה על ידי האור החוזר. לכן כל האותיות מסודרות לאחור - מן התחתון אל העליון. ובאותו רגע, אותיות הלב של האדם מבטאות תפילה, חיסרון ובקשה לעזרה.

אך כאשר מתגלים פני הבורא, והאדם זוכה לתגובה מאורו העליון, הופכת נגע לעונג. ואותיות הלב חשות את חסדו הפשוט של הבורא, האוהב את בריותיו ונותן להן את מתנותיו ללא תמורה. כך מתגלגלות האותיות במדרגה הרוחנית.

משנה ה'

כיצד צרפן שקלן והמירן, א' עם כולן וכולן עם א', ב' עם כולן וכולן עם ב' וחוזרת חלילה [ונמצאות ברל"א שערים] ונמצא כל היצור וכל הדבור יוצא משם אחד. יצר ממש מתהו ועשה את אינו ישנו, וחצב עמודים גדולים מאויר שאינו נתפס. וזה סימן אותיות, אות א' עם כולן וכולן עם א', צופה ומימר ועשה את כל היצור ואת כל הדיבור שם אחד. וסימן לדבר, עשרים ושתים חפצים בגוף אחד.

כל אות כוללת את כל האותיות, וכולן משתלבות בכוחו האחד של הבורא. מחשבתו מאחדת וכוללת את כל הצורות הללו.

כל אדם פרטי מחזיק באותיות מיוחדות של ליבו, וכולנו שונים בתפיסתנו. אך מאחר שהכול כלול בהכול, אנו יכולים לקיים אינטראקציה ולהבין זה את זה. משום שכל אות מכילה את כל האחרות.

בדרך זו מתרחשת העברת חוכמה רוחנית מלב ללב - כאשר הכלים של אדם אחד מוצאים דמיון לכליו של אחר, וכך הם יכולים להרגיש זה את זה.

לכן נאמר: "אל"ף עם כולן וכולן עם אל"ף". כי הכול כלול בהכול - בכל חלקיק מצוי היקום כולו, ובכל אות קיים האלפבית בשלמותו.

כל הבריאה היא נשאית של האותיות הללו, שכן הבורא יצר אותן מכלום. בתוך האור נברא כלי, שהיה מבוטל בו לחלוטין והתקיים בפוטנציאל בלבד.

אך ניתן לומר כי אלו הן אותיות לבנות על גבי דף לבן. אלו הן שורשים, קיימים באור אך עדיין אינם גלויים. ולכן, כאשר האור מסתלק מהן, הוא יוצר כלים. אז מופיעות האותיות הברורות עם צורותיהן המדויקות. כעת הן יודעות מה לרצות, ושורשים אלה דומים לאוויר, אשר לא ניתן לתפוס אותו. כך, בתוכנית הבריאה, הכול מצוי באחדות פשוטה, וכל האותיות קשורות זו לזו בכוח אחד.

חצב עמודים גדולים מתוך האוויר - למדנו כי "חצב" פירושו נתן צורה, ואילו "אוויר" כאן מסמל כוח שטרם התגשם בחומר

עמודים - אלו שני הקווים שבהם מתגלים עקרונות היסוד של המציאות (חיוב ושלילה, חוסר ומילוי, ביטול והבעה עצמית, אהבה ויראה).

בכל אחד מהעמודים הללו ישנן 22 אותיות. כפי שלמדנו במשנה הקודמת, שהקו הימני הוא האותיות מאל"ף עד תי"ו, ואילו הקו השמאלי הוא האותיות בסדר הפוך, מתי"ו עד אל"ף. מכאן שיש כאן אור ישר ואור חוזר. בפוטנציאל, הבורא חצב זאת במחשבתו כאילו הוא חורט זאת באוויר - כלומר, במדרגת זעיר אנפין.

הבורא רצה לברוא מדרגה שבה כלולה בפוטנציאל כל עבודתו של הצדיק בעולמות התחתונים. האר"י אומר כי ספר יצירה עוסק אך ורק במדרגת זעיר אנפין. ולכן ברא הבורא את העולם בשישה ימים - שש הספירות שהן תכונות הנקראות "עולם". מדרגה זו נקראת גם קדוש ברוך הוא, והיא גם נושאת את השמות תורה וישראל.

חלק שלישי

משנה א'

שלש אמות אמ״ש, יסודן כף זכות וכף חובה ולשון חק מכריע בינתיים.

בכל אות צריכים להיות שלושה קווים: אהבה, יראה וסינתזה ביניהן. שכן כלי הקדושה מאזנים באמצעות מסך הקו האמצעי, הממעט את הקו השמאלי כך שישרת את הימני.

כאן מדובר בשלוש אותיות בעלות תכונות חסד. אך גם תכונה זו מורכבת משלושה היבטים - חסד, דין ורחמים. שלוש אותיות אלו הן ג״ר ומאירות לשבע האותיות הכפולות, הנושאות את תכונות הדין.

כתר, חכמה ובינה בראש המדרגה משתנות לדעת ויסוד, שהן הקו האמצעי של הראש, שם מתגלה האור. באמצעות אורו, הקו האמצעי נותן לכל האותיות שיש להן תכונות קו שמאל או דין - את כוח הרחמים (חסדים). שכן בשורש מצוי כל מה שמתפשט בענפים. לכן, דרך הקו האמצעי מתפשטים רחמים לכל אברי המדרגה הרוחנית, וזו עוצמת האיחוד בין חסד לדין

כף זכות - היא החסד, האות מ״ם בסוד החכמה.

כף חובה - היא הגבורה, האות שי״ן בסוד הבינה.

האמצעי ביניהן המאזן אותן הוא האות אל״ף בסוד הכתר.

לשון חק - זו דעת ויסוד בראש המדרגה, המחברים בין החיך לגרון. שהרי החיך הוא תכונת החכמה, ושורש קו ימין (חסד). ואילו הגרון הוא תכונת הבינה, ושורש קו שמאל (גבורה).

ביניהם נמצא הלשון - זו הדעת, שורש הקו האמצעי. הלשון עצמה אינה אותיות, אלא היא מבטאת אותן, נעה ונוגעת באיברי הפה השונים. זהו רמז לכך שהקו האמצעי פועל בתנועה בלתי פוסקת. לכן, גם בעבודה הפנימית של הייחודים, יש לנוע

תמיד כדי לשמור על קו האמצעי. האותיות מתגלות מתוך תכונות שונות, וחייבת להיות תנועה בין החיסרון להודיה.

המחשבה מתחברת עם הדמיון, כמו שהבינה מתחברת עם החכמה. החיבור בין החיך לגרון חושף את הטעמים, שכן החיך טועם, ואילו הגרון בולע פנימה. כך מתבצע החיבור בין האור לכלי, אם יש קו אמצעי במדרגה.

משנה ב'

שלש אמות אמ"ש, סוד גדול מופלא ומכוסה וחתום בששה טבעות. ויצאו מהם אויר ומים ואש, ומהם נולדו אבות, ומאבות תולדות.

בשלוש האותיות השורשיות טמון כל מה שיתגלה בענפים. באותיות הגוף של המדרגה צריכות להתגלות שש קצוות העולם, וזהו סוד גדול ונעלם המוסתר בשלוש אותיות הראש. המחשבה מסובבת את האותיות, ומטביעה את כל אשר יש בהן בעולם הגלוי. למשל, המחשבה הופכת לדיבור ומתמשכת אל תוך כל פעולה, שוהה בתוכה, עד שהמעשה רוצה למלא את פקודת עולם המחשבה. כך היד כותבת מכתב, מקיימת את פקודת המחשבה שמנחה אותה מה לכתוב, ובזמן הכתיבה - כוח המחשבה שורה עליה.

האור בראש המדרגה אינו נתפס ללא אור חוזר הבא מן הפה. לכן יש צורך בהיפוך סדר האותיות מלמטה למעלה, ורק כך מתגלות האותיות היורדות מלמעלה למטה, לפי גובה האור החוזר שמייצר התחתון. אך די בכך רק לכלים שבראש, שהם

שורש כל הכלים, ומהם יתפתח כל מה שיתגלה בגוף (ז"א).

זעיר אנפין - זהו המקום שבו מתבצע עיבוד הכלים, ואנו מכנים אותו גם המשושה (חג"ת נה"י). ורק לאחר השלמת כל העיבוד תתגלה התוצאה הסופית - המלכות, המכונה גם שבת. לכן נאמר שזהו סוד חתום בשש חותמות - כלומר, ז"א נמצא בכוח בתוך הדעת.

מהן יצאו אוויר, מים ואש - אוויר הוא קו האמצע, בגוף מתגלה כתפארת ויסוד. מים - קו ימין, חסד ונצח. אש - קו שמאל, גבורה והוד.

מהאבות יצאו התולדות - כלומר, מהשורשים הרוחניים התגלו הענפים. אין מדובר כאן באישים מסוימים אלא בתכונות רוחניות שעלינו להשיג. על כן, יש לפתח תכונות אלו בתוך עצמנו ולשלבן לכוח אחד שיביא לתוצאה הסופית - מלכות.

משנה ג'

שלש אמות אמ"ש יסוד, חקקן חצבן צרפן שקלן והמירן, וצר בהם שלש אמות אמ"ש בעולם, ושלש אמות אמ"ש בשנה, ושלש אמות אמ"ש בנפש זכר ונקבה.

כאן מתגלים פרטי בריאת העולם, הקרוי זעיר אנפין.

חקק - בריאה יש מאין, פעולתו הראשונה של הבורא, שברא את הרצון לקבל באופן פלאי. כי לפני הבריאה לא הייתה מציאות חפצה לקבלת עונג.

חצב - זהו הנברא בכוח, הקיים במחשבת הבורא. שלוש האותיות הללו הן שורש למה שיתגלה בגוף.

שילב - סוד האינטראקציה בין הכוחות, חילופי האנרגיה במפגשים שונים עם אובייקטים וישויות, בין אם בעולם הפנימי או החיצוני. אנו עשויים לשאוב מאחרים ניסיון, חשיבה, כישרונות, ולהדביק זה לזה רעיונות שונים. כך האותיות משתלבות ומחברות יחד מציאויות שונות, ויוצרות אינספור אפשרויות חדשות

שקל - איזון כוחן של האותיות, כי יש להן מידה מדויקת. אם תחסר אחת, הדיבור לא יהיה מושלם. כל הכוחות צריכים להיות שקולים בשכל, וכך מחליטים אילו כוחות לחבר יחד ואילו להפריד. כך נוצרים צירופי האותיות ומתהווים מילים המשקפות במדויק את עולם המחשבה.

האותיות מסתובבות, מתלבשות באור עליון, ולכן הן מתגלות בפה - שם מורגש הטעם. הפה מייצר אור חוזר, ואור ישר מתלבש בו. אז האותיות מתמלאות בסדר וחכמה, ומגלות את סודות מחשבת הבורא. שלוש אותיות אלו הן יסוד לכל מה שמתרחש בגוף, כי הראש מוליד את הפעולות, והענפים מכילים את כל מה ששולח אליהם השורש.

משנה ד'

שָׁלֹשׁ אִמּוֹת אמ"ש בָּעוֹלָם, אֲוִיר וּמַיִם וְאֵשׁ, שָׁמַיִם נִבְרְאוּ מֵאֵשׁ, וְאֶרֶץ נִבְרֵאת מִמַּיִם, וַאֲוִיר מֵרוּחַ מַכְרִיעַ בֵּינְתַיִים.

העולם - זהו מקום ההסתרה, שבו מתבצעת העבודה הרוחנית.

השמים נבראו מן האש, הארץ מן המים, והרקיע מן האוויר - כאן מופיעים שישה היבטים:

אש - תכונה גברית של אור החכמה, כי היא מביאה עמה דינים. היא מולידה את השמים - תכונת ז"א, הממעט את האור ומאזנו לקו האמצע, כדי להכשירו לתפיסה.

מים - תכונת הבינה, תכונה נשית. ממנה מתחיל גילוי הרצון, והיא מולידה את הארץ - מלכות. המלכות היא חיסרון מוגדר, רצון לקבל המתאפיין בכמיהה עזה לקבלת האור.

אויר - ספירת הדעת, הקו האמצעי, המחבר בין התכונות הזכריות והנקביות. ממנו נוצר הרקיע - החלל שבין השמים לארץ, המורכב מארבע רוחות השמים - חסד, גבורה, תפארת ויסוד.

ניתן גם לומר שהשמים הם נצח (תכונת ז"א), והארץ היא הוד (תכונת המלכות).

משנה ה'

שָׁלֹשׁ אִמּוֹת אמ"ש בַּשָּׁנָה, חוֹם וְקוֹר וּרְוָיָה, חוֹם נִבְרָא מֵאֵשׁ, קוֹר נִבְרָא מִמַּיִם, וּרְוָיָה מֵרוּחַ מַכְרִיעַ בֵּינְתַיִים.

שוב אנו רואים ניגודים בין שתי תכונות ואינטגרציה ביניהן: חכמה יוצרת חום, בינה יוצרת קור, דעת - מנוחה.

השנה - זהו הזמן שבו אמור להתבצע שינוי הרצון מהמקבל לנותן.

חום - כוח ההתפשטות, נובע מתנועת השכל המהירה, המסמלת אש. כאשר השכל מבצע ייחודים, הוא מביא חום ללב, והוא מתחיל להשתוקק בתשוקה גדולה.

קור - כוח התכווצות, מאפשר לשלוט בתשוקה. בדומה לאוויר בריאות שמקרר את הלב, כדי שלא יבער וישרוף את העולם הפנימי בתשוקתו. אך אם הקור יהיה מוגזם, הוא עשוי להקפיא לחלוטין את עולם הרגשות והרצונות - עד שהאדם לא יוכל להביע את אהבתו ונתינתו.

בשלבים הראשונים, כדי לשלוט ברצון, יש צורך להתקרר ולהתבטל, ואז להיוולד מחדש בצורת קיום מאוזנת. אך הקפאה מופרזת עלולה להביא את האדם לגיהינום של שלג - מצב שבו הוא אינו מסוגל עוד לאהוב ולתת, אף שבהתחלה זו כן הייתה כוונתו כאשר ביטל את רצונותיו. הוא רצה לתקן, ואז לשוב ולהופיע כרוצה ואוהב - אך כעת אינו יכול לחזור, ונלכד בגיהינום של שלג.

כמו כן, אפשר להיקלע לגיהינום של אש - שבו מתפרצות תשוקות עזות שהאדם אינו מצליח לרסן.

שני מצבים אלו - חום מופרז או קור קיצוני - הם קצוות מסוכנים. לכן יש לרכוש את קו האמצע, המכונה כאן כוח המנוחה.

המנוחה - זהו האיזון בין האש למים, בין החום לקור, המחוברים יחד ליצירת קו אמצעי.

משנה ו'

שלש אמות אמ"ש בנפש זכר ונקבה, ראש ובטן וגויה, ראש נברא מאש, ובטן נברא ממים, וגויה מרוח מכריע בנתיים.

שוב אנו רואים את המבנה של שלוש הקווים: הראש מסמל את החכמה (אש), הבטן מסמלת את הבינה (מים), והגוף הוא הרוח המאזן - כלומר הקו האמצעי, זעיר אנפין.

הנפש - היא המדרגה הרוחנית הקיימת בעולם, ומבצעת שינוי והתפתחות בזמן. כל מדרגה מורכבת מראש, בטן וגוף.

הראש - המקום שבו מתגבשת הכוונה. זהו מקום האש, המסמל את האור החוזר, מאחר והוא מתעלה כלפי מעלה בלהבתו.

הבטן - היא התוך של המדרגה, שם האור מתלבש. היא בנויה מן המים, מאחר והמים הם סמל לאור ממועט שאפשר לקבלו והוא אינו מזיק.

הגוף - אלו כל שאר האיברים המשמשים את המדרגה, בדומה לידיים ורגליים שאינן נהנות בעצמן, אך מגישות מזון לפה או מניעות את הגוף ממקום למקום. זהו יסוד האוויר, המסמל את הקו האמצעי, המאפשר השפעה לזולת ופועל למען המטרה המאוחדת.

משנה ז׳

המליך אות א׳ ברוח, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה, וצר בהם אויר בעולם, רויה בשנה, גויה בנפש, זכר באמ״ש, ונקבה באש״ם.

האות אל״ף מסמלת את הדעת, הקו האמצעי. ממנה יוצאים:

- האוויר - הקו האמצעי במרחב.
- המנוחה - בשנה, המאזנת בין החום לקור.
- הגוף - בנפש, היוצר איזון בין הראש לבטן (חכמה ובינה).

כאן מוסבר כיצד לחזק את השפעת האות אל״ף, הכוללת גם את שי״ן ומ״ם. כמו שאנו יודעים, הכל כלול בהכל.

- אל״ף (הקו האמצעי) - היא סמל האוויר, תכונת ספירת תפארת, המאחדת את החסד והגבורה. כאן האוויר שולט על המים והאש.
- באישה, לעומת זאת, מתרחש ההפך, כי היא יוצרת אור חוזר. הקו האמצעי מתגבר אצלה דרך המים (חסד) והאש (גבורה). שניהם מתגלים בהרמוניה עבור מטרה אחת. אך תכונת החסד - הקו הימני - גוברת, משום שהאמונה, האהבה וההשפעה צריכות להיות חזקות יותר מהביטוי העצמי. אם יש יותר מדי גבורה, זה מוביל לגאווה ולשבירת הכלים.

משנה ח'

המליך אות מ' במים, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה, וצר בהם ארץ בעולם, וקור בשנה, ובטן בנפש, זכר במא"ש, ונקבה במש"א.

האות מ"ם מסמלת את הספירות נצח והוד, הדומות לשתי עיניים שבהן יש גילוי אור. לכן הבטן - המקום שבו מתקבל המזון - היא סמל לקבלת האור לתוך הכלי.

יש כאן תנועה של אור ישר ואור חוזר:

- האישה (מ"ם-שי"ן-אל"ף) מייצרת אור חוזר.
- האיש (מ"ם-אל"ף-שי"ן) ממשך אור ישר.

משנה ט'

הִמְלִיךְ אוֹת שׁ' בָּאֵשׁ, וְקָשַׁר לוֹ כֶּתֶר, וְצֵרְפָן זֶה בָּזֶה, וְצָר בָּהֶם שָׁמַיִם בָּעוֹלָם, וְחוֹם בַּשָּׁנָה, וְרֹאשׁ בַּנֶּפֶשׁ, זָכָר בְּשַׁמ"א, וּנְקֵבָה בְּשָׁא"ם.

האות שי"ן מסמלת את הבינה. מדרגה זו כוללת את עולמה שלה:

- עולם - תכונת השמים.
- שנה - החום.
- נפש - הראש.

האות שי"ן היא אות הראש ומשויכת ליסוד האש. הראש קובע את ההכרעות, מבצע ביקורת ומקבל החלטות, ולכן שי"ן

מייצגת דין.

אך כמו שאנו יודעים, כל דבר מכיל את הכל, וכל אות מכילה את כל האותיות והתכונות - ולכן יש ביניהן איזון והרמוניה.

יש להבין כיצד מתבצעת האינטגרציה:

- הזכר ממשיך את האור ולכן הוא נקרא "מעשה הבורא".
- הנקבה מחזירה את האור, ולכן היא נקראת "מעשה הנברא".

חלק רביעי

משנה א'

שֶׁבַע כְּפוּלוֹת - בְּגַ"ד כְּפַ"ת, מִתְנַהֲגוֹת בִּשְׁתֵּי לְשׁוֹנוֹת, ב"ב גּ"ג ד"ד כ"ך פּ"ף ר"ר ת"ת תַּבְנִית רַךְ וְקָשֶׁה, גִּיבּוֹר וְחַלָּשׁ.

ללא ביאור של רבותינו, ובפרט האר"י ובעל הסולם, קשה להבין במה מדובר.

שבע האותיות הכפולות - מסמלות את צירופי האותיות המופיעות בצורה הפוכה: האחת בסדר הרגיל, והשנייה בסדר ההפוך.

מדוע מופיעה כל אות פעמיים?

משום שבכל מדרגה רוחנית יש אור ישר ואור חוזר.

- באור ישר, סדר האותיות הוא על פי האלף-בית.
- באור חוזר, האותיות מסודרות מהסוף להתחלה, לפי המאמץ של הנברא להידמות לבורא.

שתי לשונות - זהו אור ישר ואור חוזר, שבאמצעותם נוצרת ההשגה. כמו הדף הלבן של ספר שבו כתובות אותיות שחורות - יחד הן יוצרות מקום לגילוי החכמה.

כך גם אותיות הלב של האדם - כאשר הוא מתאמץ בתפילה ובעבודה רוחנית, הן נעשות כלי ראוי לגילוי האור האלוקי.

ואז האותיות שהיו באור הלבן של הבורא (במחשבתו)

מתלבשות בליבו של האדם, וכותבות בו את התורה ב "אש שחורה על גבי אש לבנה".

זהו דו שיח שהבורא מתחיל עם המשיג הרוחני.

לכן אומרים לנו שהאותיות כפולות - כי נוצר איחוד בין האור הישר לאור החוזר. כמו כן, ניתן לראות כאן את חיבור התכונות של שני הקווים: רכות ונוקשות, ביטול עצמי וביטוי עצמי, מאמץ חזק ומאמץ חלש, ומעבר לתפיסה שבה הכל נעשה רק על ידי הבורא.

משנה ב'

שֶׁבַע כְּפוּלוֹת - בג"ד כפר"ת יסודן חכמה ועושר וזרע וחיים וממשלה ושלום וחן.

כאן מתגלות תכונות הקו הימני וההשקפה החיובית על המציאות.

הבורא מגלה את פניו ומעניק ברכה במקום שיש בו את תכונות הקו הימני - אמונה, מסירות ונתינה.

כל הכוחות האלו מתגלים באמצעות האבות, המייצגים את הספירות והעבודה הרוחנית.

- **אות ב'** - חכמה, מידת אברהם, היא מתגלית כאשר בן אדם מגיע למצב גדלות ובחינת חסד גודלת והופכת לחכמה. כך אברהם פעל באמונה ונתינה טהורה, בבחינת חסד, עלה והשיג חכמת מחשבה אלוהית. על מנת להרגיש את

התכונה הזאת נדרש לתרגל אמונה, ביטול עצמי וביטוי אהבה לזולת, על ידי כך לרכוש תכונות הבורא.

- **אות ג׳** - בינה, מידת יצחק, גילוי כוח הדין שהופך להיות בינה. היא מתגלית כאשר בן אדם משיג מצב גדלות ברוחניות, אזי תכונות גבורה גדלים ונהיים בינה. כך יצחק פעל במסירות נפש, תוך הקרבה עצמית, בכך גילה את כח ספירת הגבורה, התעלה והשיג בינה, כח דמיון לבורא. על מנת להרגיש את התכונה הזאת, נדרש לטפח בחינת חפץ חסד וללכת בדרך רוחניות, למרות קשיים ואתגרים של עולם הגשמי. אז ניתן להיות בן אדם עשיר ולהיות שמח בחלקך. כי העשיר הוא מי ששמח ממה שיש לו, והוא תמיד בשלמות. חלק האדם, אשר מתקדם ברוחניות זהו התקשרותו עם הבורא. זוהי נשמתו אשר נקראת חלק אלוקה ממעל. לכן הוא שמח, כי מתגלה בו אור נשמה אלוקי. בזה העושר שלו.

  ג׳ - זה גומל חסד. היא עושה צעד קדימה כלפי אות ד׳, על מנת להשפיע ולתת לה.

- **אות ד׳** - תפארת, מידת יעקב, שמשלבת חסד ודין. כאשר משיגים מצב רוחני גדול, מצב גדלות, תפארת הופכת לדעת, ואז בן אדם מסוגל להוליד משהו חדש. באות השגות רוחניות חדשות, האור נמשך לכל העולמות. כך יעקב ביראה ואהבה כלפי הבורא, זכה להוליד י״ב בנים, אשר הם בהתאם לכל הכוחות הרוחניים של העולם הפנימי של האדם. על מנת להרגיש את הבחינה, צריך להתמלאות גאווה על כך שהבורא אפשר ללכת בדרכו ונתן משימה.

כאן נמשכים עוצמה, אמונה וביטחון הן בעצמך והן בבורא, אשר לא נותן אתגרים שלא ניתן לעברם. יעקב - זהו מצב קטנות, אשר ממשיך אור לאחרים, מאיר להם, כמו שמש לעולם.

אות ד' מסמלת שילוב של שתי בחינות: רוחב ואורך, חכמה וחסדים, אשר באינטראקציה ביניהם מגלים השגות רוחניות. לכן ה"יד הפשוטה" בצורת האות ד' - אלה חסדים, ו"רגל" של ג' - זו חכמה. ובשילוב שניהם נוצרת השגה רוחנית, גילוי.

- **אות כ'** - נצח, מידת משה, גילוי אור החכמה במוחין דחיה. נצח - זוהי בחינת מדרגה ז"א כולה, וכאשר הוא מגיע להשגת חיה, מתגלים בו מוחין עליונים - חב"ד. זהו אור חיים קדושים, שמבטל את כל הקליפות וטומאה. משה השיג 120 צירופי אותיות של השם אלהים. זה אומר שהוא היה בעל שליטה מלאה על רצונו. מסך - בגימטריה 120, מכאן המנהג לאחל לבן אדם עד 120. כי משה חי 120 שנה. כאן אנחנו עובדים על מנת לחזק את אמונתנו ברבותינו הקדושים ובמסירה שלהם. אות כ' - זהו כלי אשר מסוגל להשיג אור הבורא. זוהי כף אשר מעלה את הלב אל הבורא, כמו קורבן בתפילה.

- **אות פ'** - ספירה הוד, מידת אהרן, גילוי מלכותו של הבורא בעולם. הוד - זוהי בחינת מלכות דז"א, אשר מגלה את המלכות בבית המקדש של הבורא. כי אהרן הוא זה שנכנס לקודש הקודשים ושם מעלה תפילה על כל הברואים, על כל הקהילה. זהו כח שלטון מלכות בזעיר אנפין. כאן מתגלות תכונות אישיות וכישרונות בעבודת השם. לכן

זכה לשלטון אפילו במלאך המוות, שהוא כח המפריד מאחדות. אבל כאשר אישיות משרתת את האחדות בכל התכונות והכישרונות, אזי ייחודיותה בקודש, והיא מושלת בכח המסוגל להפריד מהבורא. פ' - זוהי אות המסמלת פה, מקום ממנו האדם מבטא את עצמו, את עולמו הפנימי. פה אומר מילים של תורה, תפילות וברכות, הודיה ושבח.

- **אות ר'** - יסוד, מידת יוסף, כוח ההתחברות. יסוד אשר מאחד בתוכו את כל הניגודים ומגלה אחדות של שורשים וענפים. זהו כח הייחודים, המאחד את כל המצבים עם מחשבת הבורא. כאן מתגלה כח השלום, אשר מפייס ומשלים את כל החלקיקים, תוך כריתת ברית ביניהם לטובת מטרה משותפת. יסוד מתגלה במצב גדלות ומהווה מקום בו מתגלה אור אלוקי. זהו שדה משותף, שכינה, בו מתגלה השם. אות ר' מלשון "ראש", בו קיימים כל קטבי הזמן - היה, הווה, יהיה. וכולם מתאחדים תוך גילוי שליטה אחידה של הבורא.
- **אות ת'** - מלכות, מידת דוד המלך, הרצון לקבל המתוקן שהפך לכתר. זוהי מלכות שרכשה תכונת הבינה. זהו הרצון שקיבל בחינת השפעה. לכן דוד הוא אדמוני, יפה עיניים, כי אדום של בינה נהיה אדמוני במלכות, ואור חכמה יכול להתגלות כאן ולא לעשות נזק - וזה יפה עיניים. כאן מלכות מעלה אור חוזר עד הכתר, לכן דוד שר שירי שבח ומעלה תפילות ממעקי הלב. התפילות הללו מגיעות לרמות הכי גבוהות של עולם אצילות עתיקה קדישה.

- **אות ת'** - זוהי אות אחרונה באלפבית, ומסמלת את הספירה האחרונה מלכות, אף כאשר היא מעלה אור חוזר, אזי הופכת להיות לכתר, תחילה לגילוי חכמה אלוהית. "רגל" שלה מסובבת כלפי מעלה, כי בהתחלה רצתה למשוך לעולמות תחתונים, אך ראתה שיש שם קליפות טמאות, שיכולים לינוק ממנה. לכן קיפלה את ה"רגל" כלפי מעלה, כדי שלא תהיה גישה לקליפות.

סיכום: כל מדרגה רוחנית היא שילוב של חכמה, בינה ודעת, ואיזון בין הקווים. התהליך הרוחני הוא תיקון האותיות בלב, כדי להידמות לבורא ולהגיע לאחדות מוחלטת עמו.

משנה ג'

שֶׁבַע כְּפוּלוֹת - בֶּגֶ"ד כֶּפֶּר"ת בְּדִבּוּר וּבְתְמוּרָה: תמורת חָכְמָה - אוּלֶת, תמורת עוֹשֶׁר - עוֹנִי, תמורת זֶרַע - שְׁמָמָה, תמורת חַיִּים - מוּת, תמורת מֶמְשָׁלָה - עַבְדוּת, תמורת שָׁלוֹם - מִלְחָמָה, תמורת חֵן - כִּיעוּר.

כלומר אנו רואים את ההפכים לתכונות החיוביות, כוחות אלו מסמלים את קו השמאל - הדינים. כמו כן, הם מופיעים כאחוריים, בבחינת הסתרה ומקומות של ריחוק מהבורא, שבהם יש לבצע תיקון כלים ולהחזיר את האיזון. לכן, נקודה תחתונה ביותר של כולם היא האות ב'. כאשר מגיע אור ומתגלות השגות רוחניות, מתגלה המדרגה הגבוהה ביותר, אך בהיעדרם - מרגישים במקום הזה ריקנות והשפלה. ב' מהמילה "בור", אדם גס וחסר דעת שאינו משיג חכמה - תכונה

הפוכה ממידת אברהם. ג' מהמילה "גולם", צורה ללא רוח חיים. כלומר, בהשקעת מאמצים אין חוויית אור חיה, בניגוד ליצחק שהשיג את הבינה. אדם יכול לעשות מעשי חסד, אך להיות "עני ברוח" - כי מטרת מעשיו היא לזכות בכבוד או בהנאה לעצמו. ד' מהמילה "דל", עני. אין כאן חיבור בין חכמה לחסדים, ולכן האדם חי במונוטוניות ללא חידוש - כמו מדבר רוחני שאינו מצמיח דבר. כ' מהמילה "כף", המאזניים נוטות שמאלה, והאדם מתחיל למשוך אור לעצמו. זה מוביל למוות רוחני ולאובדן המדרגה. פ' מהמילה "פיתוי", פיתוי (סמל הנחש). האדם נמצא תחת השפעתו של הנחש, שמפתה אותו לעבור על מצוות הבורא. ר' מהמילה "רעש" או "רשע". כוח הטומאה הזה יוצר רעש פנימי, שמונע מהאדם לשמוע את קול נשמתו ואת הדו שיח שלו עם הבורא. ת' מהמילה "תהו" (ריקנות), או "תועה" (האמונה מוטעית). כאן מתגלה כיעור רוחני, כאשר האדם שואל שאלות במקומות שבהם נדרש ללכת באמונה למעלה מהדעת. הוא חפץ להבין בשכל, לתת תשובות עם המח, במקום לקבל תשובות מהבורא.

משנה ד'

שבע כפולות - בג"ד כפר"ת מעלה ומטה מזרח ומערב צפון ודרום, והיכל הקודש מכוון באמצע, והוא נושא את כולן.

ז' אותיות אלו שייכות לז' ספירות תחתונות. כמו שראינו מעלה. **ב'** - חסד, **ג'** - גבורה, **ד'** - תפארת, **כ'** - נצח, **פ'** -

הוד, **ר'**- יסוד, **ת'** - מלכות. כך נבנה מרחב רוחני שנקרא קודש הקודשים: ב' - חסד (דרום). ג' - גבורה (צפון). ד' - תפארת (מזרח). כ' - נצח (למעלה). פ' - הוד (למטה). ר' - יסוד (מערב). ת' - מלכות (פנימיות). כאן מתגלה אור הבורא כהשגה רוחנית.

נצח והוד - זה מעלה ומטה. חסד וגבורה - ימין ושמאל או דרום וצפון. תפארת ויסוד - קדימה ואחורה או מזרח ומערב. ככה צריך לנוע במרחב הרוחני ועל ידי כך ליצור כלי מלכות אשר יהיה מסוגל להשיג אור.

משנה ה'

שבע כפולות - בג"ד כפר"ת, שבעה ולא ששה, שבעה ולא שמונה, בחון בהם וחקור בהם, והעמד דבר על בוריו, והושב יוצר על מכונו.

כאן אנו לומדים שעלינו לאחד את ששת התכונות, וליצור שדה אחד שבו תוכל להתגלות המלכות. אל תוסיף ואל תחסר - כלומר, פעל באמונה למעלה מהדעת, מעבר להבנה שכבר רכשת. בנה כלי חדש בכל פעם, תשקיע מאמץ, והשב את הבורא למעונו - משום שהוא אינסופי, ובכל שלב הוא מתגלה ברמות גבוהות יותר. לכן, חייבת להיות תנועה מתמדת - אור ישר ואור חוזר.

משנה ו'

שֶׁבַע כְּפוּלוֹת - בג"ד כפר"ת יְסוֹד, חִקְקָן חִצְּבָן שְׁקָלָן וְהֵמִירָן, וְצָר בָּהֶם שִׁבְעָה כוֹכָבִים בָּעוֹלָם, שִׁבְעָה יָמִים בַּשָּׁנָה, שִׁבְעָה שְׁעָרִים בַּנֶּפֶשׁ, זָכָר וּנְקֵבָה.

כאן נרחיב מעט את הנושא של האסטרולוגיה וכיצד חכמת הקבלה מתייחסת אליה.

אסטרולוגיה היא חכמה וידיעה על כוכבי הלכת ותנועתם בגלקסיה סביב כדור הארץ. ידיעה על מסלול השמש והירח, דרכיהם והיחסים ביניהם. ידיעה על מסלול השמש המקיף את כדור הארץ ממערב למזרח, כיצד מתחלפים היום והלילה, והגורמים **לליקויי חמה ולבנה. כמו כן, כלולות בכך הידיעות על ארבע רוחות העולם. מדוע** שלוש מהן ראויות למגורים - מזרח, מערב וצפון - ואילו בקוטב הדרומי, שם נמצאת אנטארקטיקה, אי אפשר לחיות. יש לדעת גם מדוע נבראה השמש ביום הרביעי, ומדוע כל מה שקשור אליה נוטה לצורה מרובעת. השמש סובבת ועוברת דרך ארבע תקופות - ארבע עונות השנה, ארבעה שבועות בחודש וארבע משמרות ביום. בנוסף, השמש היא הכוכב הרביעי המקיף את הארץ, והיא ממוקמת באמצע בין שלושת הכוכבים העליונים לשלושת התחתונים. האסטרולוג היודע את חכמת הכוכבים יראה בכך את חכמת הבורא ואת הנהגתו בעולם, כיצד הוא שולט על מערכת הכוכבים והמזלות.

כדור הארץ במרכז וסביבו ארבעת היסודות ושבעת הכוכבים

לכדור הארץ יש חללים פנימיים, וממעמקיו פורצים מים

היוצרים אוקיינוסים וימים. לכן, הארץ היא מרכז החומר, עליה הכול עומד וסביבה הכול נע. אחריה נמצאים המים, העוטפים את הארץ ונמצאים על פניה. הכוח הבא הוא האוויר, אשר בתוכו תלויה הארץ ומקיף אותה מכל צדדיה. מעבר לאוויר קיים כוח בלתי נראה לעין - האש, הנמצאת מעבר למרחב האווירי של הארץ. מעבר לאש נמצאים השמים ושבעת הכוכבים, המקיפים את הארץ במסלוליהם. סדר הכוכבים הוא: שבתאי - הרחוק ביותר, אחריו צדק, מאדים, השמש, נוגה, כוכב והירח.

הירח הוא הכוכב הקרוב ביותר לכדור הארץ, והוא נע סביב בסיס כח האש. הירח נקרא גם "חודש" מכיוון שעל פי מחזוריו מחשבים את חודשי השנה.

יש לדעת כי כל הכוכבים נעים סביב הארץ נגד כיוון השעון, ממערב למזרח, שכן כך קבע הבורא את טבע תנועתם .לכל כוכב יש מהירות תנועה משלו, בהתאם לטבעו ולרצונו. יש כוכבים המקיפים במהירות, ואחרים הסובבים את הארץ באיטיות רבה. נוסף על כך, יש כוח מסתורי המניע את הכוכבים בניגוד לרצונם בכיוון השעון, ומשיב אותם למקומם ההתחלתי. כוח זה נשלט על ידי המעגל התשיעי, המצוי מעבר לגלקסיה שלנו ולמערכת המזלות.

במעגל השמיני נמצאים שנים עשר המזלות ושאר הכוכבים הרחוקים מאתנו. הכוכבים הללו נעים סביב הארץ בתנועה איטית מאוד, ולכן נראה לנו שהם עומדים במקומם ללא שינוי.

המעגל התשיעי נקרא "חידוש יומיומי", שכן בכל 24 שעות

הוא משפיע על הכוכבים כך שיחזרו לנקודת ההתחלה שלהם. תנועה זו מנוגדת לכיוון תנועתם הטבעית נגד כיוון השעון, שכן כל כוכב מסתובב גם סביב צירו עם כיוון השעון. כך נוצרת תופעת תנועה כפולה: מערב למזרח - בתנועה הגלובלית, ומזרח למערב - בתנועתו העצמית של כל כוכב. הדבר דומה לספינה השטה צפונה, כאשר אדם הולך בתוכה דרומה - שתי תנועות המתרחשות בו זמנית. זה באופן כללי על מבנה הגלקסיה וכוכבים.

מדוע הקבלה רואה בכדור הארץ את מרכז הגלקסיה ולא בשמש כפי שמקובל באסטרולוגיה הקלאסית? התשובה לכך היא שהכול יחסית לנקודת הצמצום. מאחר שאנו חיים על פני הארץ, והכול נמדד מנקודת מבטנו. יותר מדויק יהיה לומר שכל אחד מאיתנו הוא מרכז שסביבו הכל מסתובב.

אם היינו על הירח, היינו רואים את המציאות מזווית אחרת. עיקרון זה חל גם על הזמן - אין הוא נע באופן אחיד לכולם. כל אדם חי במהירות תחושת זמן שונה, בהתאם לקצב התפתחותו הרוחנית. יש מי שבמשך חיים אחדים חווה התפתחות של 6,000 שנה, ואחרים שעדיין לא נולדו מבחינה רוחנית.

הירח

נשוב אל הירח, אשר בקבלה נקרא "לבנה" או "ירח", כיוון שהוא לבן. הירח משלים הקפה סביב הארץ בתוך 27 ימים ו-8 שעות, והוא הכוכב המהיר ביותר בין כל צבאות השמים. תנועתו ממערב למזרח נראית לעינינו, ואנו חשים בהשפעותיו,

כגון גאות ושפל, תנודות אנרגטיות בגוף, השפעה על לחץ הדם ומערכת הדם. ביום ה-15 לחודש הירח מלא, והוא זורח במזרח. אך ביום שאחריו הוא נעצר למשך 24 שעות, שכן באותו זמן הוא מחדש את סיבובו סביב צירו - תופעה הנראית כפלא, כאילו עצר את מסלולו הטבעי.

צריך לדעת גם למה הירח גדל חצי חודש עד גאותו ובחצי חודש השני הוא מתקטן. בתחילת החודש הוא בא מדרום-מערב, ובסוף החודש יהיה בדרום-מזרח. ועוד, כאשר הירח לא מלא, פניו מופנים לפעמים למזרח ולפעמים למערב. כל זה קורה עם הירח, כי פניו חלקות והצבע שלו בעל גוון אדמדם. לירח אין אור משלו, זהו כוכב חשוך. אבל מכיוון שפני הירח יכולים להחזיר, אזי הוא מחזיר אור של שמש.

לכן בגלל שגוף הכוכב הוא גס וחשוך, הוא מסוגל להחזר אור השמש, ואנו רואים אותו בו. גוף הכוכב הזה מסוגל לקבל אור שמש מכל צידו. לכן אנו רואים כל מיני מצבים של ירח, כי זה תלוי ביחסו כלפי אור השמש. החלק שמחזיר את האור הוא מאיר, והחלק השני בחושך. ככל שהירח מתקרב לשמש, כך קטן אורו ביחס לאלה שמסתכלים עליו מכדור הארץ. וככל שהוא מתרחק מהשמש, ככה מאיר יותר עד שמגיע לירח מלא

כאשר הירח מתקרב במקסימום אל השמש, אנו רואים אותו הכי קטן. וככה הוא הולך ומתרחק, עד שביום הט"ו יגיע לגאותו, כי התרחק למקסימום מהשמש. במצב הזה שמש וירח במצב מנוגד. שמש - במזרח, וירח - במערב. אחר כך הוא מתחיל להתקרב לשמש מהצד השני ושוב מקטין את אורו. על זה אמרו חז"ל: שמש אף פעם לא ראה את הירח לא מלא.

וזה מסמל את מבטו של הבורא על המציאות - הוא רואה אותה בשלמותה. ואנחנו מסתכלים על הירח מהארץ, מנקודת התגשמות שלנו, רצון לקבל, ולא רואים אחדות ושלמות של כל הבריאה. אנחנו מבחינים את המצבים השונים שלו (הסתרות והתגלויות).

כוכב (מרקורי)

מעל מסלול הירח נע כוכב מרקורי, שבקבלה נקרא "כוכב". תנועתו סביב הארץ אורכת 365 ימים ורבע. כוכב זה משפיע על חכמים, אינטלקטואלים, מדענים, סופרים וסקרנים המחפשים דיוק וחכמה.

על נוגה (ונוס)

בחכמת הקבלה ונוס נקראת "נוגה", שכן היא הכוכב הזוהר ביותר בגלקסיה. בתורה היא מכונה "כוכב השחר" או "איילת השחר". כמו הכוכב, היא מקיפה את הארץ במשך 365 ימים ורבע.

השמש

בחכמת הקבלה השמש נקרא "שמש" או "חמה", משום שהוא מפיץ חום. מסלולה סביב הארץ נמשך 365 ימים, 5 שעות, 997 חלקים ו-48 שניות.

מאדים

בחכמת הקבלה הוא נקרא מאדים, מלשון אדום. כי זהו כוכב אדום. הוא משפיע על שפיכות דמים ומלחמות. כוכב זה נע יותר באיטיות משאר הכוכבים, ועושה סיבוב מסביב לארץ במשך שנתיים וחצי.

צדק

בחכמת הקבלה הוא נקרא צדק כי יש לו תכונות השופט. כוחו מצביע על כל הטוב. משלים סיבוב סביב הארץ תוך 12 שנה.

שבתאי

בחכמת הקבלה הוא נקרא שבתאי, מלשון שבת. זהו כוכב הכי איטי, בדומה לשבת - יום מנוחה, הוא כמעט לא זז ומשלים סיבובו סביב הארץ תוך 30 שנה.

המעגל השמיני של מזלות וכוכבים

במסלול הזה נמצאים 12 מזלות וכוכבי שמים אחרים.

המעגל התשיעי של התחדשות יומיומית

המעגל הזה הוא העליון ביותר, למעגל זה הבורא נתן כח לחדש תנועת הכוכבים כל 24 שעות. הוא מסובב אותם ממזרח למערב בכיוון השעון. הסיבוב הזה נגד טבעת תנועתם סביב

הארץ. והיא מתחדשת כל 24 שעות. כך הכוכבים מסתובבים בו זמנית: הן נגד כיוון השעון, והן בכיוון השעון. נגד כיוון השעון תנועתם סביב הארץ, ובכיוון השעון תנועתם סביב עצמם. בזכות סיבובים אלה מתחלפות עונות השנה מחם לקר בקיץ וחורף בהתאם. כמו כן, השמש והירח גם משפיעים על התהליכים האלו.

אסטרולוגיה מבחינת עבודה פנימית

אחרי הנאמר לעיל אדם צריך לשאול: מה נותן לי הידע לטובת ההתפתחות הרוחנית, על מנת שאתפתח ואהיה יותר טוב? הרי, ידע שכלי לא נותן שום תועלת בלי התנסות, בלי פרקטיקה של ממש, להיפך הם יכולים להביא לגאווה ובטלנות. ומה התועלת שאנחנו יכולים לקבל מאסטרולוגיה?

צריך לדעת שהסוד הגדול של הבריאה הוא בתורה. חז"ל אומרים שהתורה נבראה לפני הנשמות, הרי בתורה הבורא ברא את כל העולמות. רק אחרי זה הוא נתן את התורה לעולמות תחתונים, ובזה התעלומה של כל המציאות. כל ידע וחכמה שאדם חפץ לקבל, הרי בתורה הם: איך הכוכבים מתפקדים, איך המוזיקה מורכבת, וכן סודות הפסיכולוגיה וכירומנטיה (קריאה בכף יד). חוץ מזה יש סודות בעליית תפילה נכונה, סודות הלשון והרכבת האותיות, בהם כמוס סוד חכמת הבורא, רמזים ומהות נסתרת, גימטרייה. כל זה טרם גלוי לאנושות בשלמות.

מהו התענוג שבן אדם צריך להרגיש כשמתגלים לו הסודות

האלו? לדוגמא, הוא יכול לראות איך בנוי השדה המשותף של הארץ , תעלומה אותה מדענים מנסים לפתור כבר שנים. יכולים להתגלות סודות הפיזיקה הקוואנטית על יחסים בין חלקיקים אלמנטריים, איזה גלים קיימים ואיך בנויים שדות מגנטים. בידיעת חכמת הקבלה ובהסתכלות על אסטרולוגיה בן אדם יכול להבין בבהירות שקיימים 7 כוכבי לכת, שמשפיעים על הארץ בצורה כזאת או אחרת, והכוכב הכי רחוק מאתנו זה שבתאי. אנשים שנולדו תחת השפעת שבתאי, איטיים, כי הכוכב משלים סיבוב סביב הארץ תוך 30 שנה. צדק משלים סיבוב תוך 12 שנה. לכן אנשים תחת כוכב צדק גם איטיים, אך בכוכבים האלה יש גם כח הרס, והוא דוחף מדי פעם את האדם לעשות קפיצות בהתפתחות. וזו הבחינה החיובית של כח ההרס, אשר מוחק את העבר ומתחיל פרויקטים חדשים בחיים.

יש כוכבים יותר קרובים לכדור הארץ, לדוגמא, כוכב (מרקורי) או נגה, הם עושים סיבוב סביב הארץ כמו שמש, תוך 365 ימים. שמש ממוקם בין שלושת הכוכבים האלה. הוא רביעי בסדר, כי נברא ביום ד'. לכן כל מה שקשור לשמש הוא מרובע - ארבעת עונות השנה, ארבע שבועות בחודש. בלוח שנה שמשי הכל נע ברביעיות. יחד עם זאת יש ירח, כוכב יותר קרוב אלינו. דרכו אנחנו מרגישים גאות ושפל של אנרגיות, דרכו השמש משפיעה על הארץ, והוא מחזיר אור של השמש. הירח מתחדש כל 27 ימים, לכן בשנה 12 חודשים. כך שהשמש תשלים סיבוב, הירח מחליף את מצבו ממצב גאות לשפל, וככה 12 פעמים. כל זה כתוב בספרי חכמי הקבלה.

חכמים מלמדים אותנו שכאשר אנשים מתאספים ביחד הם משמשים כמין דוגמא של גלקסיה קטנה. כל אדם הוא כוכב, לכל אחד שדה מגנטי משלו, סיבוב משלו, קצב ביולוגי ומהירות תודעה, דעת ותפיסת עולם. אך כאשר אנו מתאספים ביחד נוצר שדה משותף שגם מסתובב בדיוק כמו היקום. הסיבוב של השדה המשותף לא באותו כיוון בו נע כל אדם בנפרד, להיפך הוא מסתובב בכיוון הנגדי. נוצרים בו קצב משלו, תנודות, בדרך כלל נגד כיוון השעון וככלל נגד טבע הדברים.

אנחנו מסתובבים בכיוון השעון כמו הכוכבים, ומוגבלים בשרשור של סיבות ונסיבות תוך התקדמות ממדרגה למדרגה. אך השדה המשותף הוא הרבה יותר גלובלי, הוא מאחד את כולם בזרם אחד, וכך אנחנו מקבלים אפשרות תוך אינטראקציה עם אנשים אחרים ללכת לכיוון האחר של התפתחות עצמית. אם מישהו לא רוצה להתפתח, אזי השדה המשותף יביא אותו לשם, להיכן שהוא לא רצה ללכת. בדומה לבן אדם בתוך הסירה, הוא יכול ללכת נגד הכיוון , אך בכל זאת נע עם השדה המשותף, רוצה או לא רוצה. יסובבו אותו לאותו כיוון לאן שהבורא רוצה להביא אותו.

כמו שקיימת השפעה של כוכבים, כך אנחנו יכולים להרגיש השפעה ומצב רוח של אנשים שונים. כשאנשים מתאחדים, אפשר להרגיש השפעה של מזל שלם, מספר כוכבים של אישיויות שונות. כאן המציאות כבר לא נתפסת כמו חפצים נפרדים או קליפות , אנו רואים את הנסתר. השאלה העיקרית שצריך לשאול: הסודות האלה מקרבים אותנו או מרחיקים

אותנו מהבורא? איך נשתמש בחכמה שקיבלנו, לטובה או לרעה? זו הסיבה מדוע גילוי סודות זהו משחק מסוכן. אין בטחונות האם זה יקרב או ירחיק מהבורא. הכל תלוי בבחירת האדם.

וכך אנו רואים שאסטרולוגיה באור הקבלה מאד קשורה לעולם הפנימי. כי האדם עצמו כולל בתוכו גלקסיות וכוכבים. אם האדם מלידה תחת השפעת שבתאי והוא איטי, אז בעבודה בקבוצת אנשים עם תכונות אחרות, הוא יוצר איתם מזל, קבוצת כוכבים. כך הוא מפסיק להיות כוכב נפרד, שמאיר לבד, ויוצר כח חדש של מזל או כח השדה המשותף. קבוצת כוכבים זו פועלת כגוף אחד, אנשים מזינים אחד את השני ומתחלפים בכוחות, וכל אחד יקבל מחברו כח שחסר לו.

לסיכום:

מי שעוסק בעבודה פנימית עולה מעל הטבע ואינו מושפע מהשפעות המזלות, שכן בכל אדם כלולים כל העולמות, הכוכבים והמערכות הקוסמיות. הידע האסטרולוגי יכול לשמש להבנת החוקים העליונים וליצירת איזון פנימי, כך שהאדם ישלוט בטבע, ולא להפך. לשם כך יש לעסוק בייחודים, אשר מחברים את כל המציאות לשורשיה הרוחניים. ההורוסקופ הפנימי - זו עבודה לפי קוים. שלוש קווי עבודה בהם מאזנים ארבע כוחות - שכל, דימיון, רגש, רצון. כך מופיע בכל אחד מספר 12, סמל אחדות של כל הכוחות ומוכנותם לתקשר עם הבורא, אשר מתבטא במספר 13.

משנה ז'

שִׁבְעָה שְׁעָרִים בַּנֶּפֶשׁ, זָכָר וּנְקֵבָה, שְׁתֵּי עֵינַיִים, שְׁתֵּי אָזְנַיִם, שְׁנֵי נִקְבֵי הָאַף וְהַפֶּה.

מדובר באיברים הרוחניים של המדרגה, דרכם נקלטת המציאות. כאשר אין קו אמצעי - הם כפולים, משום שהעיניים רואות טוב ורע, האוזניים שומעות שבח ולשון הרע, האף מריח ריח טוב או סירחון, הפה אומר תפילות או מדבר על גדלות עצמית

כאשר אדם מתקן את תפיסתו, דרך ייחודים (איחוד כל הכוחות לתכלית אחת), כל השלילה הופכת לחיוב.

משנה ח'

הִמְלִיךְ אוֹת ב' בְּחָכְמָה, וְקָשַׁר לוֹ כֶּתֶר, וְצָרְפָן זֶה בָּזֶה, וְצָר בָּהֶם לְבָנָה בָּעוֹלָם, יוֹם רִאשׁוֹן בַּשָּׁנָה, וְעַיִן יָמִין בַּנֶּפֶשׁ, זָכָר וּנְקֵבָה.

אומר האר"י: אם אנו רוצים לעשות פעולה שאין בה סדר מזלות וכוכבים, או לפעול כנגד טבע המזלות, אז עלינו לקשור את המזלות לשורשיהם. לא בסדר הקבוע שלהם, אלא בסדר הבריאה - שמש, ירח, מאדים, כוכב, צדק, נוגה, שבתאי. כך גם כל הכוחות אינם יכולים להתגלות אלא אם יחזרו למקורם. אז הם ימשכו שפע ויגדילו את השפעתם.

לדוגמה, האות ב', ששורשה במידת אברהם, וממשיכה חכמה לספירת חסד. היא מושכת אור חכמה אל תוך חסד, הקו הימני. כמו שאומרים חז"ל: "הרוצה להחכים - ידרים", כלומר, מי

שעובד בקו ימין, בנתינה, זוכה לאור החכמה בסופו של דבר. זהו חיבור הכתר לאות ב', כלומר, החזרת הכוחות למקורם, ואז כאשר הם מושכים את כוחם - הם מתחזקים. וכך תבחן את כל הבחינות והאותיות, בחיבור עם כתר.

משנה ט'

המליך אות ג' בעושר, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם מאדים בעולם, יום שני בשנה, ואוזן ימין בנפש, זכר ונקבה.

משנה י'

המליך אות ד' בזרע, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם חמה בעולם, יום שלישי בשנה, ונחיר ימין בנפש, זכר ונקבה.

משנה יא'

המליך אות כ' בחיים, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם נוגה בעולם, יום רביעי בשנה, ועין שמאל בנפש, זכר ונקבה.

משנה יב'

המליך אות פ' בממשלה, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם כוכב בעולם, יום חמישי בשנה, ואוזן שמאל בנפש, זכר ונקבה.

משנה יג'

המליך אות ר' בשלום, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם שבתי בעולם, יום ששי בשנה, ונחיר שמאל בנפש, זכר ונקבה.

משנה יד'

המליך האות ת' בחן, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם צדק בעולם, יום שבת בשנה, ופה בנפש, זכר ונקבה.

ההבדל בין שבע הפעולות הנ"ל הוא בקשרם למקורותיהם: ב' מושכת קו ישר מחכמה לחסד, ג' מושכת קו ישר מבינה לגבורה, ד' מושכת קו ישר מכתר לתפארת, כ' מושכת מחסד לנצח, פ' מושכת מגבורה להוד, ר' מושכת מתפארת ליסוד, ת' מושכת מיסוד למלכות.

כך נוצר עץ הספירות, המחובר בקווים ישרים, המסמלים שני קווים מרכזיים - ימין ושמאל. לכן יש שתי עיניים, שתי

אוזניים, שני נחיריים - כי האדם תופס את המציאות בכפילות (חיובי או שלילי). אפילו הקו האמצעי בין כתר, תפארת ויסוד אינו בשלמות.

משנה ט"ו

שבע כפולות בג"ד כפר"ת, שבהן נחקקין שבעה עולמות, שבעה רקיעים, שבע ארצות, שבעה ימים, שבעה נהרות, שבעה מדברות, שבעה ימים, שבעה שבועות, שבע שנים, שבע שמיטין, שבעה יובלות, והיכל הקודש. לפיכך חבב את השביעיות תחת כל השמים.

הרקיעים הם מסכים (חוצצים), שעומדים במלכות. יש שבעה רקיעים, כמו שבע הספירות בגוף המדרגה - כל מסך מגביל ספירה אחת. מלכות הוא עולם עשיה, לכן רקיעים נמצאים בעולם עשיה, כי כולו מלכות ובו שבעת רקיעים, שבעת מסכים. אך בכל עולם נפרד קיים עולם עשיה משלו וכן מלכות משלו, לכן ניתן לבחון את זה כן מבחינת פרט וכן מבחינת כלל.

משנה ט"ז

שְׁתֵּי אֲבָנִים בּוֹנוֹת שְׁנֵי בָתִּים, שָׁלֹשׁ אֲבָנִים בּוֹנוֹת שִׁשָּׁה בָתִּים, אַרְבַּע אֲבָנִים בּוֹנוֹת אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים בָּתִּים, חָמֵשׁ אֲבָנִים בּוֹנוֹת מֵאָה וְעֶשְׂרִים בָּתִּים, שֵׁשׁ אֲבָנִים בּוֹנוֹת שְׁבַע מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים בָּתִּים, שֶׁבַע אֲבָנִים בּוֹנוֹת חֲמֵשֶׁת אֲלָפִים וְאַרְבָּעִים בָּתִּים. מִכָּאן וְאֵילָךְ צֵא וַחֲשׁוֹב מַה שֶּׁאֵין הַפֶּה יָכוֹל לְדַבֵּר וְאֵין הָאוֹזֶן יְכוֹלָה לִשְׁמוֹעַ.

הגידול במספרים - ככל שההשגה גבוהה יותר, ככה יש פחות מספרים ומתקרבים לאחדות. לכן התחיל מ-2 , אחרי זה הכפיל ב-3 ויצא 6, 6 הכפיל ב-4 ויצא 24, 24 הכפיל ב-5 ויצא 120, 120 הכפיל ב-6 ויצא 720, 720 הכפיל ב-7 ויצא 5040.

עובר במדרגות מלמעלה למטה ושב למעלה, חזרה אל האחדות, מקום בו הפה אינו יכול לדבר. בחיבור דהכאה האור הישר והחוזר מכפילים את עצמם, הספירות מכפילות את עצמן, וטכנית ניתן לבטא את זה בדרך מתמטית כפי שראינו. אך באמת זו צריכה להיות הרגשת ריבוי השגות, כאשר מתחיל להימשך אור אחרי ביצוע עבודה, ואדם רואה את נוכחות הבורא בכל מצב ומקרה.

אבן מלשון הבנה. מראים לנו איך ההבנה או השגת חכמה אלוהית, באות ומשיגות מצב אחדות עם הבורא.

במספרים של המשנה צפונה עבודה פנימית:

2 קווי עבודה, ימין ושמאל, שמורכבות מחכמה-חסד-נצח ובינה-גבורה-הוד. ובהם צריך לעבוד לפי 3 קווים. 2*3=6.

לכל אדם יש שכל, דימון, רגש, רצון - 4 בחינות. 6*4=24.

בבחינות אלו יש 5 כוחות המסך (כתר, חכמה, בינה, תפארת ומלכות). 24*5=120 (גימטרייה מסך).

בכל אחד מהמסכים האלו צריך לעבוד במרחב -6קטבי. 120*6= 720.

בסוף תשיג תוצאה (יום שביעי בשבוע - שבת), ואז יתחיל להתגלות אור גדול. 720*7= 5040.

חלק חמישי

משנה א'

שתים עשרה פשוטות, הו"ז חט"י לנ"ס עצ"ק, יסודן שיחה הרהור הילוך ראיה שמיעה מעשה תשמיש ריח שינה רוגז לעיטה שחוק.

אומר האר"י הקדוש:

- סוד הדיבור - יהודה
- סוד המחשבה- יששכר
- סוד ההליכה- זבולון
- סוד הראיה - ראובן
- סוד השמיעה - שמעון
- סוד המעשה - גד
- סוד התשוקה - אפרים
- סוד הריח - מנשה
- סוד השינה - בנימין
- סוד הכעס - דן
- סוד האכילה - אשר
- סוד הצחוק והשמחה - נפתלי

כל שבט מייצג תכונה בנפש האדם, ויש צורך לתקן אותה:

- דיבור - יהודה מתקן דיבור ריקני לתפילה והודיה כמו דוד המלך שכתב את תהילים.

- מחשבה - יששכר מתקן מחשבות רעות על ידי לימוד תורה.
- הליכה - זבולון מתקן הליכה שלילית בכך שהוא מקדיש את מעשיו לשליחות קודש.
- ראיה ושמיעה - ראובן ושמעון מתקנים תפיסות שגויות דרך ייחודים רוחניים.
- תשוקה - אפרים מתקן את היצר דרך קדושה.
- ריח - מנשה מתקן יראת השם.
- שינה - בנימין מתקן תודעה שגויה וחלומות שווא. נותן פירוש נכון למציאות ולחלומות.
- כעס - דן מתקן את הזעם דרך תיעולו כלפי היצר הרע, על מנת להתקדם.
- אכילה - אשר מתקן אכילה מתוך הכרת תודה. הרי אפשר לאכול סתם על מנת לאכול ואפשר לבצע פעולת הודיה למלך העולם.
- צחוק ושמחה - נפתלי מתקן קלות דעת לרוחניות שמחה. כלומר, שמחה מהתדבקות בבורא בזמן התפילה, כאשר מגיעה ההשגה. קלות דעת מצביעה על כך שאין התפתחות במדרגה רוחנית.

כל אחת מהאותיות מייצגת מהות פנימית, ותיקונה מביא להשלמת נפש האדם.

משנה ב'

י"ב פשוטות, הו"ז חט"י לנ"ס עצ"ק. יסודן חקקן חצבן צרפן שקלן והמירן וצר בהם י"ב מזלות בעולם, י"ב חדשים בשנה, י"ב מנהיגים בנפש, זכר ונקבה.

משנה ג'

י"ב פשוטות הו"ז חט"י לנ"ס עצ"ק, יסודן י"ב גבולי אלכסון, גבול מזרחית רומית, גבול מזרחית צפונית, גבול מזרחית תחתית, גבול דרומית רומית, גדול דרומית מזרחית, גבול דרומית תחתית, גבול מערבית רומית, גבול מערבית דרומית, גבול מערבית תחתית, גבול צפונית רומית, גבול צפונית מערבית, גבול צפונית תחתית, ומתרחבין והולכין עד עדי עד, והן הן גבולות עולם.

אומר האר"י הקדוש: מדובר על 12 גבולות רוחביים של זעיר אנפין, אשר נקראים עולם. הם מתרחבים ונעלמים באינסוף. מכתר לחכמה, מכתר לבינה, מחכמה לגבורה, מחכמה לתפארת, מבינה לחסד, מבינה לתפארת, מחסד לתפארת, מגבורה לתפארת, מתפארת לנצח, מתפארת להוד, מנצח ליסוד, מיסוד ליסוד. ביחד הם שנים עשר.

- גבול מזרחי עליון
- גבול מזרחי צפוני
- גבול מזרחי תחתון
- גבול דרומי עליון
- גבול דרום-מזרחי

- גבול דרומי תחתון
- גבול מערבי עליון
- גבול מערבי דרומי
- גבול מערבי תחתון
- גבול צפוני עליון
- גבול צפון-מערבי
- גבול צפוני תחתון

והם מתרחבים ונמשכים לאין סוף - אלו הם גבולות העולם.
כותב האר"י הקדוש, שמדובר ב-12 הגבולות האלכסוניים של המדרגה שנקראת "עולם".
מתרחבים ונמשכים לאין סוף -

- מכתר לחכמה
- מכתר לבינה
- מחכמה לגבורה
- מחכמה לתפארת
- מבינה לחסד
- מבינה לתפארת
- מחסד לתפארת
- מגבורה לתפארת
- מתפארת לנצח
- מתפארת להוד
- מנצח ליסוד
- מהוד ליסוד

וביחד 12.

כאן החיבור אינו רק בין ימין ושמאל, אלא מתחילה סינתזה

ביניהם.
לדוגמה, אור חכמה מאיר בגבורה (שמאל), ואור בינה מאיר בחסד (ימין).
גם בראש, כתר משפיע לחכמה ולחסדים, כי הוא שורש כל האורות.
בעבודה פנימית הציגו זאת חכמינו דרך הכהנים והלויים (ימין ושמאל).
אך תפקידיהם מתחלפים:

- הכהן, ששייך לימין (חסד), מקבל תפקיד של שמאל - שוחט, מעלה קורבנות, אוכל מהם.
- הלויים, ששייכים לשמאל (גבורה), במקום לגלות עוצמה, משוררים, מבטלים את עצמם.

משנה ד'

י"ב מזלות בעולם, טלה, שור, תאומים, סרטן, אריה, בתולה, מאזנים, עקרב, קשת, גדי, דלי, דגים.

י"ב חדשים בשנה, ניסן, אייר, סיון, תמוז, אב, אלול, תשרי, חשון, כסליו, טבת, שבט, אדר.

י"ב מנהיגים בנפש, זכר ונקבה, ב' ידים, ב' רגלים, ב' כליות, מרה, דקין, כבד, קורקבן, קיבה, טחול.

משנה ה’

המליך אות ה’ בשיחה, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם טלה בעולם, וניסן בשנה, ורגל ימין בנפש, זכר ונקבה.

הקו שמתחבר מכתר לחכמה, אות ה’. (ראה שרטוט במשנה ג’ של החלק הזה).

גבר ואישה - בכל מקום קיימים שני כוחות:

- זכרי - כח חשבון להתנגדות, אור, כוונה, מסכים.
- נקבי - חיסרון, תשוקה, רגש, התגלות בפועל.

הם תמיד הולכים יחד

משנה ו’

המליך אות ו’ בהרהור, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם שור בעולם, ואייר בשנה, וכוליא ימנית בנפש, זכר ונקבה.

הקו שנמשך מכתר לבינה. אות ו’.

משנה ז’

המליך אות ז’ בהילוך, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם תאומים בעולם, וסיון בשנה, ורגל שמאל בנפש, זכר ונקבה.

קו מחכמה לגבורה. אות ז’.

משנה ח'

המליך ח' בראיה, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם סרטן בעולם, ותמוז בשנה, ויד ימין בנפש, זכר ונקבה

קו מחסד לתפארת. אות ח'.

משנה ט'

המליך אות ט' בשמיעה, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם אריה בעולם, ואב בשנה, וכוליא שמאלית בנפש, זכר ונקבה.

קו מחכמה לתפארת. אות ט'.

משנה י'

המליך אות י' במעשה, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם בתולה בעולם, ואלול בשנה, ויד שמאל בנפש, זכר ונקבה.

קו מתפארת לנצח. אות י'.

משנה יא'

המליך אות ל' בתשמיש, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם מאזנים בעולם, ותשרי בשנה, ומרה בנפש, זכר ונקבה.

קו מהוד ליסוד. אות ל'.

משנה יב'

המליך אות נ' בריח, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם עקרב בעולם, וחשון בשנה, ודקין בנפש, זכר ונקבה.

קו מנצח ליסוד. אות נ'.

משנה יג'

המליך אות ס' בשינה, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם קשת בעולם, וכסליו בשנה, וקיבה בנפש, זכר ונקבה.

קו מתפארת להוד.אות ס'.

משנה י"ד

המליך אות ע' ברוגז, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם גדי בעולם, טבת בשנה, וכבד בנפש, זכר ונקבה.

קו מבינה לתפארת. אות ע'.

משנה ט"ו

המליך אות צ' בלעיטה, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם דלי בעולם, ושבט בשנה, וקורקבן בנפש, זכר ונקבה.

קו מגבורה לתפארת. אות צ'.

משנה ט"ז

המליך אות ק' בשחוק, וקשר לו כתר, וצרפן זה בזה וצר בהם דגים בעולם, ואדר בשנה, וטחול בנפש, זכר ונקבה.

קו מבינה לחסד. אות ק'.

האיברים הפנימיים מסמלים עבודה לפי קוים בעלית התפילה בעולמות הרוחניים. לדוגמא, אכילה היא דרך הפה, ולעיסת המידע בשיניים, כמו מסך, אחרת אי אפשר לקבל בפנים. כך גם תודעתנו צריכה לעבד מידע מבחוץ, לעשות ייחודים, ורק אחרי זה לאחד בתוך עצמך. וזה לא הסוף, אחרי זה מתחיל עיבוד ובירור מידע יותר גס עד מידע דק. ההתחלה בכבד (עולם עשיה) - הוא מנקה את כל הפסולת בגוף. ובכוונות הכי זכות מעלה ללב (עולם יצירה), משם מתרחש בדם בירור יותר חזק, והחלק הכי זך מגיע לעולם הבריאה (מח). ושאר הדם מתפשט בכל הגוף.

איברים חיצוניים - ידיים, רגליים וכ"ד, גם בנויים לפי עשרת הספירות. יד ימין - חסד, יד שמאל - גבורה, רגליים - נצח והוד, איבר מין- יסוד, גוף - תפארת, ראש - חב"ד.

אך כל זה רק רמזים למה שנדרש לבצע בעבודה הפנימית.

משנה י"ז

עשן כמין עריבה, סדרן כמין חומה, ערכן כמין מלחמה.

חומה - זה מסך. מלחמה - זה יריבות בין נותן למקבל. עריבה - זה החיבור ביניהם.

תמיד יש מלחמה בין שני קווים:

- ביטול עצמי או התגלות עצמית.

ששת החלקים - סיכום

- שלוש אותיות אימהות (א' מ' ש') - שלושה אבות: אוויר, מים, אש.
- שלושה אבות יוצרים שבעה כוכבים ו-12 גבולות.

חלק שישי

משנה א'

אלו הם שלש אמות אמ"ש, ויצאו מהם שלושה אבות והם אויר ומים ואש, ומאבות תולדות. שלשה אבות ותולדותיהם, שבעה כוכבים וצבאותיהם, וי"ב גבולי אלכסון.

כאן סיכום של כל מה שלמדנו. ג' אותיות הולידו שלוש בחינות. מהם יוצאים ז' כוכבים - זה ז' ספירות חג"ת נהי"ם. ביניהם יש גבולות רוחביים, כלומר אינטראקציה בין הספירות דרך הקו האמצעי. סיבות - זה אבות, ופעולותיהם שהם מגלים זה תולדותיהם, בניהם. סודם בכ"ב אותיות.

משנה ב'

ראיה לדבר, עדים נאמנים בעולם שנה נפש, ושנים עשר חק ושבעה ושלשה, ופקדן בתלי וגלגל ולב.

י"ב חוקים -זה כל הצירופים האפשריים של ספירות ז"א בקו האמצעי, אשר יוצרים הרמוניה ביחסים בין הכוחות, כן בפנימיות וכן בחיצוניות. שבע ושלוש - זה עשר הספירות, ג' מהן הן העליונות ושייכות לראש, וז' תחתונות ושייכות לגוף.

משנה ג'

שלש אמות אמ"ש, אויר אש ומים, אש למעלה ומים למטה ואויר רוח חק מכריע בנתיים, וסימן לדבר האש נושא את המים. מ' דוממת, ש' שורקת, א' אויר, רוח חק מכריע בנתיים.

מ"ם דוממת - סמל להתבטלות. שי"ן שורקת - סמל להתגלות. אל"ף אויר - סמל לשילוב ביניהם.

משנה ד'

תלי בעולם כמלך על כסאו, גלגל בשנה כמלך על חומה, לב בנפש כמלך במלחמה.

שלוש מלכויות מתגלות בשלוש בחינות - עולם, שנה, נפש.

מלך על כסאו - זוהי מלכות כללית על כל העולם, בה מושל הבורא.

גלגל בשנה - זהו גלגול רצונות ממקבלים למשפיעים.

חומה - זהו מסך המדרגה, אשר מושל כמו מלך ושולט ברצונו

לב בנפש - זהו המשיג עצמו, אשר נלחם ביצרו, כמו מלך במלחמה, ושם שלטון של קו הימיני מעל השמאל, ויוצר אחדות.

משנה ה'

גַּם אֶת זֶה לְעֻמַּת זֶה עָשָׂה אֱלֹהִים, טוֹב לְעוּמַּת רַע, רַע לְעוּמַּת טוֹב, טוֹב מִטּוֹב רַע מֵרַע, הַטּוֹב מַבְחִין אֶת הָרַע, וְהָרַע מַבְחִין אֶת הַטּוֹב, טוֹבָה שְׁמוּרָה לַטּוֹבִים, וְרָעָה שְׁמוּרָה לָרָעִים.

טוב ורע בשורשם חיוביים והם טובים שניהם. לדוגמא הסתרה נדרשת לאדם על מנת שאדם יהיה עצמאי ויפתח בעצמו אמונה ואהבה. סבל מזכך ומחזיר אותנו לבורא. אך ככל שתתרחק מהשורש, כך הכפילות במציאות מתחזקת. כך הופיעו עולמות של טומאה וקדושה זה כנגד זה. לכן אדם ניתן זכות בחירה: לאילו עולמות להיכנס ותחת השפעת אילו כוחות להיות. דומה מתחבר לדומה. רע - מנתק מהבורא ומביא סבל. שורשו - אנוכיות וגאוה, שמולידות את כל התכונות השליליות . קודש - אלה הם חיים למען אחרים לפי חוקי הבורא. אלה שרוצים להשיג טוב, מקבלים על עצמם דרך תורה ומצוות. הדרך הזו עוזרת להחזיר גם את הרע לטוב ואז הוא ישרת את הטוב. כמו שנאמר, יש טוב מטוב, ורע מרע, אך יש גם רע מטוב, וטוב מרע. לכן צריך ללמוד להשתמש בכל התכונות השליליות לטובת קדושה, ולנצח כוונה אנוכית ולהתחיל לעבוד את השם בכל הלבבות - בטוב וברע.

טוב נשמר לטובים, ורע נשמר לרעים. הכל לפי הדמיון: עשתה השוואת הצורה - כך תהיה גם התשובה. במהות היא שאם הרע מתחלף לחלק שהוא משרת את הטוב, אזי הוא מפסיק להיות רע. ואז הכל לכף זכות . ויוצא שלא יהיה שום רע.

משנה ו'

שלשה, כל אחד לבדו עומד, אחד מזכה, ואחד מחייב, ואחד מכריע בינתיים.

משנה ז'

שבעה, שלשה מול שלשה, ואחד מכריע בינתיים. ושנים עשר עומדים במלחמה, שלשה אוהבים, שלשה שונאים, שלשה מחיים, ושלשה ממיתים. שלשה אוהבים, הלב והאזנים. שלשה שונאים, הכבד והמרה והלשון. שלשה מחיים, שני נקבי האף, והטחול. שלשה ממיתים, שני נקבים, והפה. ואל מלך נאמן מושל בכולם ממעון קדשו עד עדי עד.

רמז דק איך נבנה מרחב פנימי של הכלי. עבודה בשלושה קוים, מעבר בין מצב למצב, שאנחנו עושים בייחודים, יוצרים מרחב עם שישה קטבים, ובו נוצר מקום לאור, וזו התוצאה או הספירה השביעית מלכות.

שנים עשר עומדים במלחמה - כי כל הזמן מסתובבים ומחליפים את התכונות מאור ישר לאור חוזר, תוך שילוב ויצירת קווים אמצעיים.

משנה ח'

אחד על גבי שלשה, שלשה על גבי שבעה, שבעה על גבי שנים עשר, וכולם אדוקים זה בזה.

אחד על גבי שלשה - זהו כתר או מקור ההשגה. השגה - זה שלשה, חכמה, בינה, דעת, הם עומדים בראש המדרגה ומשם נמשכת ההשגה לגוף, אשר מורכב מז' ספירות.

שבעה על גבי שנים עשר - כי הם אלה שיוצרים את כל הבחינות שקשורות ביניהן באמצעות תנועה ועבודה בקווים.

משנה ט'

אלו הם עשרים ושתים אותיות שבהן חקק אהי"ה י"ה יהו"ה א"ל אלהי"ם יהו"ה צבאות אלוהי"ם צבאות א"ל שד"י אדנ"י, ועשה מהם שלשה ספרים, וברא מהם כל עולמו , צר בהם את כל היצור, ואת כל העתיד לצור.

כבר אמרנו שכ"ב אותיות הן סוד של הגוף ושל נשמה של מדרגת זעיר אנפין. גוף - זה כ"ב אותיות, ועשר הדיברות או הספירות - זה הנשמה. כך דרך ל"ב נתיבות החכמה מקבלים רוח החיים. כי אז הכלים של ז"א ונוקבא מתוקנים ומהם מתפתחים עולמות בריאה, יצירה, עשיה. בכללי הם י' שמות, לפי הספירות, כך גם מדרגות אריך אנפין ואבא ואמא - שהם ג"ר, וז"א ונוקבא - הן ז' ספירות תחתונות.

משנה י'

כשבא אברהם אבינו ע"ה הביט וראה והבין וחקר וחקק וחצב ועלתה בידו הבריאה, שנאמר ואת הנפש אשר עשו בחרן. מיד נגלה עליו אדון הכל יתברך שמו לעד והושיבו בחיקו ונשקו על ראשו וקראו אברהם אוהבי. וכרת ברית לו ולזרעו עד עולם שנאמר והאמין בה' ויחשבה לו צדקה. וכרת לו ברית בין עשר אצבעות ידיו, והוא ברית הלשון, ובין עשר אצבעות רגליו, והוא ברית המילה. וקשר עשרים ושתים אותיות התורה בלשונו, וגילה לו את סודו.

משכן במים, דלקן באש, רעשן ברוח, בערן בשבעה, נהגן בשנים עשר מזלות.

ת.ו.ש.ל.ב.ע.